

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

VERRAAD IN DE BENDE

N° 2425

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Verraad in de Bende

HOOFDSTUK I

EEN AFSpraak

In de Howard Street, een smal straatje in het East End van Londen, bevindt zich een kleine boekwinkel, waarvan de eigenaar hoofdzakelijk oude, tweedehands boeken verkoopt.

Op een ochtend van een warme Meidag stond voor de uitstallkast van dit onoglijke winkeltje een bejaard man, die met aandacht verdiept was in de lectuur van een oud boek, dat hij had afgenomen van een hele stapel oude boeken, brochures en tijdschriften, door elkaar neergeworpen in een balk, die voor het raam stond.

De lezer scheen zo verdiept te zijn in

de lectuur van dit oude boek, dat hij niets scheen te merken van hetgeen er om hem voorviel.

Langzaam sloeg hij de bladen om, en reeds was de eigenaar een paar malen komen kijken naar die klant, die hem weinig op bracht en andere in de weg stond.

Hij had zelfs reeds enkele malen met zoetsappige stem gevraagd of hij de klant soms bij het uitzoeken van een boek kon helpen, maar deze had hem slechts een verwijtende blik toegeworpen van over zijn grote hoornen bril, en had zich aanstonds weer in de lee-

tuur van het boek verdiept.

Schouderophalend was de eigenaar toen maar weer naar binnen gegaan.

Om de eenzame lezer heen krioelden tal van haveloze kinderen, en waren enige buurvrouwen bezig elkander met kijkende stem uiteen te zetten hoe de een over de ander dacht.

Mannen waren er op dit ogenblik in het straatje weinig te zien, want het was het uur waarop de meeste mannelijke bewoners aan het werk waren.

Een opmerksaam toeschouwer zou hebben gezien, dat de weinigen, die hier rondliepen, allen het eigenaardige uiterlijk vertoonden van de beroepswerkloze, of, wat nog erger was, van misdadigers, dieven en moordenaars.

Zij waren allemaal haveloos gekleed en hadden die schuwe, loerende blik, eigen aan alle lieden, die ieder ogenblik gevaar lopen, door de politie in de kraag te worden gevat.

Twee van dergelijke verdachte personen bevonden zich op dit ogenblik schuins achter de lezer, op een afstand van ongeveer vijf meter, en voerden een fluisterend gesprek.

Terwijl de man met het boek in de hand juist een bladzijde omsloeg, kon hij in het spiegelend oppervlak van de ruit voor hem de twee mannen duidelijk onderscheiden.

Onwillekeurig bleef zijn blik enkele ogenblikken op hen gevestigd.

De twee mannen namen nu afscheid van elkander, en ieder ging zijns wegs.

De man voor het raam sloeg zijn boek met een harde klap dicht.

Hij trad op de openstaande winkel-deur toe en riep naar binnen, met luide stem:

— Hoeveel dit boek?

De winkelier kwam aanlopen en nam het de klant uit de handen.

— Een prachtig boek, een zeldzaam boek, mijnheer, prees hij zijn waar aan. Eén van de eerste geïllustreerde uitgaven van de Sonnetten van Shakespeare.

Tot zijn grote verbazing dong de koper geen cent af, maar haalde een banknoot uit zijn zak en overhandigde deze de winkelier.

— Zal ik het voor u inpakken, mijnheer? vroeg de winkelier grijnslachend.

— Niet nodig, antwoordde de klant, terwijl hij het boek in een van de achterzakken van zijn ouderwets pandjesjas liet glijden.

Daarop vervolgde hij zijn weg met een vlugheid, die men van een zo oud man niet had kunnen verwachten.

De man, die zoëven van zijn kame-raad afscheid had genomen, slenterde met de handen in de zakken verder, nu en dan stilstaande voor een der onoglijke winkeltjes, die zich in de straat bevonden.

De koper van het oude boek volgde hem op de voet, maar ongemerkt.

Als de man met het verdachte uiterlijk bleef staan, dan stond ook de man met de hoornen bril stil, eveneens verdiept in de aanschouwing van winkel-waren, die om een of andere onnaspeurlijke reden zijn aandacht hadden getrokken.

Deze zonderlinge wandeling duurde wel tien minuten.

Het tweetal was nu in een andere, wat bredere straat aangekomen, de Wyndhamstreet.

De man met zijn handen in de zakken bleef hier staan voor een lage ver-veloze deur, die half open stond, stak een vies peukje sigaar op, dat hij uit een zijner zakken had opgediept, duwde de deur verder open en liep fluitend de morsige, steile trap op.

De oude heer was nog slechts enkele meters achter hem, toen de slenteraar zijn woning bereikt had, en onhoorbaar lopend, begon hij eveneens de trap te beklimmen.

Het was een merkwaardig verschijn-sel, maar terwijl de trap hevig gekraakt had onder de tred van de eerste man, kreunden de oude treden slechts zeer flauw onder de stap van zijn achtervolger.

Aldus gingen de beide mannen de tweede en ook de derde verdieping voorbij.

Toen bleef de achtervolger staan.

— Er zijn maar vier verdiepingen in dit huis, bromde hij in zich zelf. Ik weet wat ik weten moet.

De oude man liep snel de trap af, en zo vlug en stil, dat hij reeds lang beneden was, toen de bewoner nog pas de deur van zijn kamer opende.

Geen der vele bewoners van het oude huis had iets van de indringer gemerkt.

De oude man prentte zich het nummer van het huis en het uiterlijk goed in zijn geheugen en vervolgde toen snel zijn weg, tot hij de Theemskade bereikte waar hij een taxi aanriep.

Deze zette hem af in het midden van een stille straat, die op de Cromwellstreet uitkwam.

Binnen enkele minuten, bereikte hij een tweede zijstraat, waarvan een der zijden gevormd werd door een lange muur, behorend bij het park van een fraaie, grote villa.

De andere kant van de straat vormde een blinde muur van een lange rij parkhuizen.

Niemand liet zich ooit in deze straat zien.

In het midden van de parkmuur bevond zich een klein poortje.

De oude man trad hierop toe, haalde een eigenaardig gevormde sleutel te voorschijn en opende het poortdeurtje, na een onderzoekende blik om zich heen te hebben geslagen.

Hij sloot de deur snel achter zich, liep het grote park door, beplant met hoog opgaand geboomte, en bereikte aldus de achterzijde van de villa.

Een andere, nog jonge man kwam hem glimlachend tegemoet.

— Al terug, Edward? vroeg hij opgewekt.

— Zoals je ziet, amice, antwoordde de aangesprokene.

— Kom dan gauw binnen, leg je vermomming af, vertoon je in je gedaante van Lord William Aberdeen, of als je liever wilt in die van John Raffles, en vertel mij of je onderzoek geslaagd is.

— Aanstonds, zei Raffles, want inderdaad was hij de man, die zoëven voor het boekenstalletje, met zoveel aandacht verdiept was geweest in de lectuur van het oude boek.

Hij begaf zich naar zijn slaapkamer, gevolgd door Charles Brand, zijn trou-

we vriend en secretaris, die reeds zoveel zijner gevaarlijke en belangwekkende avonturen had medegemaakt.

Hier begon hij zich snel te ontdoen van zijn voortreffelijke vermomming, die hem geheel en al onherkenbaar had gemaakt en vertoonde zich even later weer in de gedaante van de welbekende Londense filantroop.

— En vertel mij nu eens, of je als oude boekenwurm iets hebt kunnen ontdekken? vroeg de jongeman, die met belangstelling de weergaloze snelheid had aangezien, waarmede zijn vriend zijn gewone gedaante weer aannam.

— Ik heb wel iets ontdekt, maar nog niet genoeg voor de grote onderneming, amice, zei hij. Daarentegen heb ik wel een mooi, oud boek in handen gekregen, maar wat nog veel interessanter is: ik heb een afspraak afgehuisterd tussen twee heren van het edele gilde der straatrovers.

— Spraken die dan zo luid? riep Brand verbaasd uit.

— Dat niet. Zij bedienden zich van de vingertaal en wel speciaal van de vingerspraak der boeven. Ongeveer drie maanden geleden is het geluk mij dienstig geweest, toen ik van een voormalig bendelid de geheimen van deze taal leerde kennen.

— En wat zelden die mannen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, het duurde maar heel kort en het heeft op zich zelf niet zoveel te betekenen. Zij hadden het over de verkiezing, die vanavond in het hoofdkwartier van de Bende der Raven plaats heeft.

— Een verkiezing? riep Brand verbaasd uit.

— Ja, er moet een nieuwe chef gekozen worden. De reden ligt voor de hand: een week geleden had je de eer en het voorrecht de vorige chef met eigen hand neer te schieten.

— Je hebt gelijk, riep Brand uit, dat was ter gelegenheid van je ontvluchting uit de kelder, waar de bendelieden je hadden opgesloten.

— En waaruit ik zeker niet ontkomen zou zijn, als een zekere Charles Brand en mijn trouwe chauffeur Hen-

derson niet hun leven gewaagd hadden, om het mijne te redden, zei Raffles.

— Zoals ik dus zeg, heeft vanavond de verkiezing plaats voor een nieuwe leider van de gevaarlijke bende, waarmee wij reeds een paar keer hebben kennis gemaakt. En het hoofdkwartier kennen wij ook, zoals je weet.

— En, wat zou dat nu eigenlijk? vroeg Brand. Wat hebben wij aan die wetenschap.

— O, zeer veel. De zaak is misschien van groter belang dan je denkt. Je moet namelijk weten, dat ik gaarne bij die verkiezing aanwezig zou willen zijn.

Brand deed verschrikt een paar stappen achteruit.

— Maar, Edward? riep hij uit. Hoe krijg je het in je hoofd? Je kunt even goed zeggen, dat je van plan bent in de krater van de Etna af te dalen, in het hol van een leeuw door te dringen, of regelrecht naar Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, toe te gaan en te zeggen: «Hier ben ik, mijnheer Baxter. Gij hebt jaren lang naar mij gezocht zonder mij te kunnen vinden. Lord Lister, Lord William Aberdeen en John Raffles zijn een en dezelfde persoon. Neem mij maar gevangen en maak er een eind aan.»

Raffles had glimlachend toegelusterd.

— Ik wil niet ontkennen, dat er wel wat gevaar aan verbonden is, zei hij.

— Wat gevaar, herhaalde Brand met stemverheffing. Zeg maar gerust, levensgevaar.

— Misschien toch niet, als wij het goed aanpakken.

— Maar hoe wil je binnenkomen?

— Eenvoudig door in de plaats van een ander te gaan.

— Maar hoe wil je dan die ander belletten zelf te gaan?

— Door hem engens op te sluiten.

— Alles goed en wel, maar daarvoor moet je hem toch eerst hebben.

— Ik heb hem al.

— Wat zeg je daar?

— Tenminste zo goed als. Ik weet waar hij woont, en de rest is kinderwerk.

— En wie is het?

— Een van de twee mannen, wier vingertaal ik door een toeval verrast heb.

Brand liet zich op een stoel vallen.

— Het duizelt mij, zei hij op zwakke toon. Maar wat voor doel heeft dit alles?

— Een zeer goed en zeer practisch doel, amice, antwoordde Raffles kalm.

— Maar wat ben je dan eigenlijk voornemens?

— Wat ik voornemens ben? Heel eenvoudig, ik wil mij tot chef van de Bende der Raven laten benoemen.

HOOFDSTUK II

VOORBEREIDENDE MAATREGELEN

Brand had reeds heel wat stoutmoedige plannen vernomen uit de mond van zijn vriend en steeds waren die plannen ook geslaagd.

Maar ditmaal leek het voornemen hem zo ongeruimd, zo dol gewaagd, ja zelfs onuitvoerbaar, dat hij eerst aan een grap geloofde.

Een blik echter op het gelaat van zijn vriend overtuigde hem dra, dat het Raffles menens was.

De jongeman stond op, keek Raffles

ernstig aan en zei op gedempte toon:

— Ik heb je immers goed verstaan? Je bent van plan, je als chef van de Raven te laten kiezen.

— Precies, maar laat ik er dadelijk aan toevoegen dat ik niet voornemens ben een benoeming voor mijn leven aan te nemen, en dat ik integendeel slechts kort de eer van deze post denk deelachtig te blijven.

— Maar wat heb je er mee voor? Wat wil je doen? Welk nut heeft deze

uiterst gevaarlijke onderneming?

— Dat wil ik je nu wel in een paar woorden zeggen, om er later breedvoerig op terug te komen. Luister. Je weet waarom ik sedert een paar dagen onder verschillende vermommingen de stad Londen heb doorkruist. Dat was om zoveel mogelijk gegevens op te doen betreffende de verzending van een groot aantal gouden staven, die thans ondergebracht moeten zijn in het Bankgebouw van de firma Jessop en Keary. Ik heb al verschillende manieren uitgedacht om een gedeelte althans van dat kostbare metaal in mijn eigen brandkast over te hevelen. Ik heb achtereenvolgens tal van plannen verworpen, omdat het nog lastiger en moeilijker uitvoerbaar was dan het andere. Maar het toeval heeft mij nu een ander middel aan de hand gedaan.

— Wat dan?

— Dat zal ik je zeggen. De gouden staven worden bewaakt door een stuk of vijftig gewapende politieagenten in groepen van vijf en twintig, die elkaar geregeld aflossen. Het spreekt vanzelf, dat wij met ons beiden tegen die overmacht niet opkunnen. Maar als wij van onze kant net zo'n klein legertje op de been brengen, dan kan de zaak gewaagd worden.

— Ik geloof je te begrijpen, zei Brand weifelend.

— Wel, het is zo eenvoudig als iets, vervolgde Raffles. Als ik chef ben van de bende der Raven, heb ik natuurlijk de beschikking over een paar honderd man. Welnu, zij mogen voor mij het moeilijkste werk verrichten, en dan zal ik de vruchten daarvan plukken, zoals de aap uit de fabel van Aesopus, die de kat de kastanjes uit het vuur liet halen.

Charles kwam op Raffles toe en legde hem de hand op de schouder.

— Edward, zei hij op overredende toon, ik geloof werkelijk dat je je dat plan uit het hoofd moet zetten. Het lijkt mij totaal onuitvoerbaar. Bedenk toch, dat het een complete veldslag wordt op die manier. Hoe wil je het aanleggen om met zoveel mannen een bankgebouw binnen te dringen.

— Die mannen zullen politieagenten zijn, zei Raffles eenvoudig.

Brand schudde het hoofd.

— Dan nog acht ik het onmogelijk. Maar ik zie het al, je bent toch niet van je plan af te brengen. Ik kan evengoed mijn mond houden.

Raffles glimlachte.

— Daarin zou je wel eens gelijk kunnen hebben. Het plan is werkelijk niet zo onuitvoerbaar als jij denkt. Maar daarover hebben wij nu genoeg gepraat, over de bijzonderheden spreken wij later. In de eerste plaats is het nodig, dat wij ons meester maken van het lid van de bende, opdat ik zijn plaats zal kunnen innemen.

Brand zuchtte.

Hij begreep wel dat het volkomen nutteloos zou zijn te trachten Raffles tot andere gedachten te brengen. Als zijn vriend zich eenmaal iets in het hoofd had gezet, zou hij niet rusten voor hij het ten uitvoer had gebracht, voor zover dit menselijkerwijs mogelijk was.

— En hoe denk je die man in handen te krijgen? vroeg Brand.

— Wij gaan hem aanstonds gewoon arresteren. De man zal wel voldoende op zijn kerfstok hebben om die maatregel te rechtvaardigen.

— En waar laten wij hem?

— Hij moet opgesloten worden in de kelder van het huis in de Victoriastraat; daar is hij veilig.

— En als hij zich verzet?

— Wij zullen hem een weinig bedwelmen.

— En wanneer moet dat gebeuren?

— Liefst zo gauw mogelijk, want ik moet natuurlijk enige speelruimte hebben om mijn plan voor te bereiden.

— Maar nu nog iets, Edward, riep Brand uit. Ik acht je vaardigheid zeer hoog, maar zullen de leden van de bende der Raven net zo denken over de gaven van de bandiet, die jij denkt te vervangen?

Raffles haalde de schouders op.

— Met een grote mond doet men bij die lieden al heel veel. Als ik hun het plan van de goudstaven voorleg, dan zal je eens zien dat zij als het ware om mij

zullen vechten.

Onder het spreken had Raffles zich weer in een nieuwe vermomming gestoken.

Hij zag er nu uit als een inspecteur van politie in burgerkleden.

Uit een lade van een in de wand verborgen kastje had hij twee insignes genomen en er een Brand overhandigd.

— Kom, ga gauw mee, wij hebben niet veel tijd te verliezen, zei hij tot de jongeman.

Brand begon zich nu ook op zijn beurt te verkleeden en spoedig was ook zijn uiterlijk geheel veranderd.

Terwijl hij hiermede bezig was, had Raffles zijn trouwe chauffeur Henderson door de huistelefoon met enkele woorden op de hoogte gebracht.

Toen de beide vrienden klaar waren en zich van een stel boeien en revolvers voorzien hadden, begaven zij zich door het park naar de garage, waar Henderson reeds een van de auto's in gereedheid had gebracht, die steeds voor dergelijke doeleinden klaar stonden.

Raffles gaf Henderson het adres op en verzocht hem enige huizen daarvoor te stoppen.

Nadat Brand zich overtuigd had, dat de weg geheel vrij was en er niemand in de zijstraat te zien was, hetgeen zo goed als nooit gebeurde, stapten de beide mannen snel in de auto, welke Henderson naar buiten reed.

De reusachtige chauffeur sloot daarna de deuren van de garage, ging weer achter het stuurwiel zitten en de wagen schoot snel weg.

Een half uur later reed hij de Wyndham street in.

De twee vrienden stapten uit de auto, en liepen, terwijl zij zich dicht tegen de muur drukten, naar het huis, waarin Raffles diezelfde ochtend het lid van de bende der Raven had zien binnengaan.

Zonder zich te bedenken liep het tweetal zo snel zij konden de vier trappen op, terwijl zij zo weinig mogelijk leven maakten.

Het was namelijk van belang, dat de arrestatie zonder opzien te wekken plaats had, daar anders het nieuws te

spoedig in de buurt bekend zou zijn en misschien ook aan het «bestuur» van de bende ter ore zou komen.

Toen zij de vierde verdieping bereikt hadden, liepen zij op de punten hunner voeten naar een van de beide deuren die op het portaal uitkwamen, waar Raffles een blik door het sleutelgat wierp.

Maar dat lukte niet, omdat de sleutel van binnen op het slot stak.

Raffles richtte zich met een ongeduldig gebaar op.

Toen scheen hem iets in te vallen.

Hij wees Brand dat hij zich terzijde van de deur tegen de muur moest drukken, en vervolgens bootste Raffles op voortreffelijke wijze de stem van een oude vrouw na.

— Buurman, maak eens gauw open, er is iets heel ergs gebeurd, riep Raffles met de sidderende en krakende stem van een oud mens, dat in hevige angst verkeert.

Deze kriegslist slaagde prachtig.

De beide mannen hoorden in de kamer een stoel verschuiven, daarna een brommende stem, en vervolgens zware stappen; toen draaide de sleutel knarsend in het slot en werd deze voorzichtig op een handbreedte geopend.

Maar een ruimte van tien centimeter was voor een man als de Grote Onbekende ruimschoots voldoende.

De loop van zijn revolver werd er onmiddellijk doorgestoken en zijn rechtervoet schoof in de opening.

Tegelijkertijd kwam Brand zijn vriend te hulp.

De man aan de andere kant van de deur scheen direct te begrijpen in welk groot gevaar hij verkeerde, want hij uitte geen enkel woord, maar zette zich uit alle macht schrap, ten einde de deur dicht te houden.

Maar de strijd was te ongelijk.

Raffles zette zijn schouders tegen de deur en toen ook Brand een handje hielp, moest de man daar binnen zich gewonnen geven.

Plotseling trad hij achteruit en liet de deur los, blijkbaar in de verwachting dat de indringers hun evenwicht zouden verliezen en zouden vallen.

Maar ook op deze soort trucs was Raffles voorbereid.

Hij trad kalm binnen, door Brand op de voet gevolgd, deed meteen de deur achter zich dicht en duwde de man zijn revolver onder de neus.

— Boeit hem, zei hij op korte toon tot Brand die zijn boeien reeds te voorschijn had gehaald.

Het volgende ogenblik sloten de sterke stalen ringen om de zware polsen van de bandiet.

Deze wierp een woeste blik op de beide mannen.

— Waarvoor is dat? vroeg hij.

— Dat zul je toch wel gemerkt hebben, antwoordde Raffles. Natuurlijk om je te arresteren.

— Op welke beschuldiging?

— Dat zullen ze je op het hoofdbureau van politie wel vertellen.

Hij inspecteerde het vertrek eens nader.

De bandiet was blijkbaar in een zeer belangrijke bezigheid verrast.

Op de tafel lagen namelijk enige koperen platen en stenen, benevens een paar graveernaalden en een paar bakjes met koningswater, waaruit duidelijk bleek, dat de man zich bezig hield met het vervaardigen van valse bankbiljetten.

Raffles trad op zijn gevangene toe en onderzocht zijn zakken met de wluheid van een goochelaar.

Hij bracht wat geldstukken, een revolver, een vlijmscherp geslepen mes en een kleine bos lopers te voorschijn.

Al die dingen liet hij in zijn eigen zakken glijden om toen met barse stem te zeggen:

— Vooruit, wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Brand ging vooruit en Raffles volgde, met de loop van zijn revolver in de rug van de valsemunter.

Zo daalden zij snel alle trappen af, maar niet dan nadat Raffles de deur van de bovenkamer zorgvuldig weer gesloten had en de sleutel in zijn zak had laten glijden.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat niemand van de bewoners iets scheen te hebben gemerkt.

Henderson had de auto vlak voor de deur geparkeerd en Raffles en Brand hadden niets anders te doen dan snel het smalle trottoir over te steken, met de gevangene tussen hen beiden in en deze in de auto te duwen.

Nauwelijks had Brand het portier dichtgetrokken of de auto zette zich in beweging.

Na een kwartier stopte Henderson voor de deur van een eenvoudig huis in de Victoriastreet, hetwelk Raffles somtijds gebruikte wanneer hij een onderneming als deze op touw zette.

Gedurende de rit had de Grote Onbekende zijn gevangene onverwacht een doek voor de neus gebonden, gedrenkt in een stof waarvan de inademing tengevolge had, dat men niet het gebruik van zijn ledematen verloor, maar licht versuft werd.

Henderson, die een sleutel had, opende de huisdeur en de gevangene werd binnengebracht, ongeboeid, en toch zonder dat hij de minste poging tot verzet deed.

Hij werd direct naar een geheime kelder van het huis gebracht, die voor dit doel van te voren in gereedheid was gebracht.

Er werd wat eten voor hem neer gezet, er werd licht ontstoken en nu begonnen Raffles en Brand de man, die zich als een kind liet behandelen, van zijn bovenkleden te ontdoen.

— Mooi ziet hij er zo uit, he, zei Raffles glimlachend, en hij zal het nu wel niet in zijn hoofd krijgen alleen met zijn hemd en onderbroek te ontvluchten. Brand, doe me een genoeg en haal nu eens gauw een spiegel en mijn kistje met schminkartikelen hier, opdat ik die prachtkop van onze vriend kan namaken.

Brand ging naar boven en kwam even later met het verlangde terug.

Bij het licht van de grote elektrische lamp in de zoldering van deze zonderlinge cel, begon Raffles opnieuw zijn gelaat een algehele verandering te doen ondergaan.

Voor er een half uur verstreken was vertoonde zijn gelaat een werkelijk trefende gelijkenis met het uiterlijk van

zijn slachtoffer.

Alleen het haar moest nog veranderd worden, maar in zijn geheime kleedkamer had Raffles pruiken in overvloed, waarbij er zeker een zou zijn, die ongeveer in overeenstemming was met het hoofdhaar van de valse munter.

— Zouden wij hem niet boeien? vroeg Brand, toen beiden zich gereed maakten om de kelder te verlaten.

— Dat is niet nodig, antwoordde Raffles. De wanden van deze cel zijn zeer dik, en als hij de deur weet open te krijgen zonder een of ander gereed-

schap, dan is hij knapper, dan ik. Bovendien is hij half versuft en hij zal geen ogenblik op het denkbeeld komen dat hij wel eens zou kunnen proberen te vluchten. En kom nu mee, want het is tijd.

De beide mannen verlieten de kelder en Raffles sloot de zware stalen deur, die bovendien met drie bouten, die er dwars overheen liepen, verzekerd werd.

Zij stapten in de voor het huis geparkeerde auto nadat Raffles Henderson een kort gefluisterd bevel had gegeven.

HOOFDSTUK III

DE STRIJD OM DE MACHT

Het was ongeveer middernacht, toen een aantal donkere gedaanten uit alle richtingen naar een kleine kroeg slopen in de Howardstreet, waar zij een voor een in verdwenen, na er zich van te hebben overtuigd, dat er zich geen politieagent in de nabijheid bevond.

Zodra zij in de gelagkamer waren, wisselden zij een geheimzinnig teken met de kroegbaas achter de tapkast, en begaven zich daarna naar een lage, half achter een houten trap verscholen deur, waardoor zij een voor een verdwenen.

Door een paar smalle gangen bereikten zij vervolgens een donkere binnenplaats, die zij dwars overstaken om ten slotte een vervallen schuur binnen te dringen, vanwaar een geheime ondergrondse gang naar de vergaderzaal voerde van de beruchte bende der Raven, een der meest gevreesde van geheel Londen, ja, van geheel Engeland zelfs, en die slechts geëvenaard werd door de bende der Zwarte hand, die te New York haar hoofdzetel heeft, en die van de Koperen Driehoek, waarvan zich het hoofdkwartier te Rome bevindt.

Al deze geheime misdadigersgenootschappen echter vormden slechts een

onderdeel van de grote organisatie aan het hoofd waarvan geruime tijd professor Shydrift had gestaan, de man die niet lang geleden door toedoen van de Grote Onbekende om het leven was gekomen.

Nog steeds was zijn plaats onvervuld gebleven.

Velen dongen naar de eer, Engelsen, zowel als Fransen, Spanjaarden, Oostenrijkers en Italianen.

Thans echter was er nog geen sprake van een verkiezing door deze hoogst belangrijke post in de misdadigerswereld, maar betrof het slechts de vervanging van een bendehoofd, dat eveneens een paar weken geleden de dood had gevonden.

Deze verkiezing was echter in haar soort van even groot belang, daar er aan deze post grote voordelen verbonden waren.

De chefs en nog enige andere uitverkoren en bekwame leden der bende, waren ten allen tijde de enigen geweest, die van aangezicht tot aangezicht hadden mogen beraadslagen met Professor Shydrift, de koning der misdadigers.

Omstreeks half een waren er ongeveer zestig mannen en ook een tien-

tal vrouwen, de meesten nog tamelijk jong, in de geheime vergaderzaal bijeen.

De meesten stonden in groepjes op gedempte toon met elkander te praten en het was duidelijk, dat bij allen de aanstaande verkiezing het onderwerp van het gesprek uitmaakte.

Dicht bij een der korte wanden van het langwerpige vertrek stond, op een kleine verhoging, een met een zwart kleed overdekte tafel.

Daarachter hadden zes mannen plaats genomen, maar de zevende plaats, die van de voorzitter, was ledig.

Bij ieder uiteinde van deze lange tafel stond een koperen kandelaar, voorzien van drie kaarsen, die de gezichten der zes bestuursleden met een rood schijnsel overgoten.

In het midden van de tafel stond een grote koperen vaas, die waarschijnlijk aanstonds zou moeten dienen om de stembriefjes op te nemen.

Een der bestuursleden had een blocnote voor zich liggen, waarvan de blaadjes genummerd waren.

Voortdurend ging een van de deuren in het vertrek open om toegang te verlenen tot een of meer leden.

Toen er ongeveer tweehonderd personen aanwezig waren, stond een der bestuursleden op en dadelijk trad er stilte in.

De zware stem van de man achter de tafel klonk nu duidelijk door tot in alle hoeken.

— Kameraden. Jullie weten allemaal de betekenis van onze bijeenkomst hier. Een paar weken geleden is onze chef, Tijger, die zijn naam zo met ere droeg gevallen door de hand van de driemaal vervloekte John Raffles.

Een dof gemompel van haat en woede ging uit de vergadering op.

— Ik bemerk, dat jullie evenzo denken over deze zaak, als ik, vervolgde de spreker. Het is overbodig te zeggen, dat onze rekening met de Grote Onbekende nog niet vereffend is en dat hij zwaar zal boeten voor alles wat hij jegens ons genootschap misdreven heeft...

— Wanneer wij hem maar eerst in

handen hebben, riep een ruwe stem uit de vergadering.

Allen wendden het hoofd om naar de man, die deze woorden had durven uiten.

Hij die zo gesproken had, was Joseph Hadow, bijgenaamd Zwarte Jeff.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen na deze opmerking.

De man achter de bestuurstaafel, die zoëven het woord had gevoerd, keek Zwarte Jeff met een dreigende blik aan.

— Pas op je woorden, Zwarte Jeff, dat is alles wat ik je te zeggen heb, zei hij.

Weer steeg een gemompel uit de menigte op, dat blijkbaar bedoeld was als instemming.

Het bestuurslid vervolgde:

— Het is waar, dat John Raffles ons reeds enige malen door de vingers geglipt is, op een waarlijk raadselachtige wijze. Het staat vast dat hij over bijzondere middelen beschikt, waarvan wij ons geen voorstelling kunnen maken, en waarvoor hij tot dusverre de sterkste is geweest. Dat alles erkennen wij, maar des te vreselijker zal ook onze handen zijn, als hij eenmaal in onze handen is gevallen. En als Zwarte Jeff een evengoede mensenvanger was, als hij valse bankbiljetten maakt, dan hadden wij hem misschien reeds te pakken gehad, voegde hij er op schampere toon aan toe.

— Wat niet is, kan nog komen, riep Zwarte Jeff uit. Als men mij mijn gang laat gaan, dan zal ik je die John Raffles nog wel eens in je handen brengen.

— Zo? En wanneer denk je dat dan wel te doen?

— Zodra ik tot jullie chef ben gekozen.

Het is onmogelijk de indruk weer te geven, die deze stoutmoedige woorden verwekten.

Luide kreten van verbazing, schrik en afkeuring, maar ook sommige toejuichingen werden gehoord.

De man die tijdelijk het voorzitterschap waarnam, moest een paar maal luid met zijn hamer op de tafel kloppen.

pen, voor de vergadering weer tot kalmte was gekomen.

Inderdaad, zoiets had zich nooit voorgedaan, zolang de bende der Raven bestond.

Zwarte Jeff had inbreuk gemaakt op gebruiken die door gewoonte, wet waren geworden.

Zodra het weer stil was geworden, vervolgde de spreker achter de tafel op dreigende toon:

— Ik geloof dat Zwarte Jeff enigszins de kluts kwijt is. Het is nu geen tijd om gekheid te maken. Ik vervolg mijn rede: wij zijn hier bijeengekomen om een plaatsvervanger te kiezen voor Tijger, die ons op zo noodlottige wijze ontvallen is. Onze vergadering is ruimschoots voltallig en heeft dus volgens de statuten het recht om 'n nieuwe leider te kiezen. Jullie allen zult aanstonds een voor een voor de bestuurstafel komen en voorzien worden van een blanco stembiljet, dat moet worden ingevuld met de naam van een onzer leden, die minstens drie jaren tot onze genootschap behoort en minstens aan tien ondernemingen heeft deelgenomen. Hij die de meeste stemmen op zich verenigt wordt tot Chef uitgeroepen. Ik behoef zeker de namen niet te noemen van de tien of elf mannen die voor een benoeming in aanmerking komen.

— Houdt toch op met dat dwaze gewauwel, klonk weer de ruwe stem van Zwarte Jeff. Ik zeg dat ik geen grappen maak, ik stel mij zelf als de leider voor.

De man achter de bestuurstafel verhief zich in zijn volle lengte.

— Nu is het genoeg, riep hij uit. Je bent of dronken, of gek. Je bent pas twee jaren lid van onze bende, en je hebt pas aan vier ondernemingen deelgenomen, voor de rest deed je niets anders dan valse bankbiljetten maken. Hoe durf je de vergadering ophouden door je zotte voorstellen?

— Dat durf ik, omdat ik in mij de capaciteiten weet, om jullie leider te zijn, riep Zwarte Jeff uit, terwijl hij op een stoel sprong en zijn gespierde armen uitstrekte. Hier sta ik. Hij die een man met goede hersens, ondernemingsgeest en durf tot zijn chef wil

hebben, brenge zijn stem op mij uit en laat ik jullie maar meteen zeggen dat ik een plan voor een reusachtige onderneming op touw heb gezet, waarvan jullie echter nuchter zult blijven, als ik hier niet vertrek als jullie hoofd.

Deze woorden verwekten een groot tumult.

De man achter de tafel was nogmaals opgesprongen en schreeuwde daar bovenuit:

— Als je niet aanstonds zwijgt, Zwarte Jeff, zal ik je persoonlijk eens komen tonen dat men hier niet ongestraft ingaat tegen de bevelen van een lid van het bestuur.

Maar nu klonk een andere stem in een hoek van het vertrek.

— Laat hem uitspreken. Wij zijn allemaal gelijk. Iedereen heeft evenveel recht om zich candidaat te stellen voor het Leiderschap.

Verschillende aanwezigen hieven een instemmend gebrul aan.

Blijkbaar waren de partijen verdeeld en het moest Zwarte Jeff wel duidelijk zijn, dat de man achter de tafel waarschijnlijk zelf een diergenen was, die zich beschikbaar wensten te stellen als chef van de bende.

Gedurende enkele ogenblikken werd er luid en driftig door elkaar gesproken, maar aanstonds trad er weer stilte in, toen de waarnemende voorzitter zijn hamer met een harde slag op tafel liet neerkomen.

— Als ik het wel begrepen heb, mannen, schreeuwde de voorzitter, dan zijn er onder jullie, die Zwarte Jeff, zo, zonder meer, als chef zouden willen kiezen.

— Waarom niet? schreeuwden er een paar stemmen. Hij is er bekwaam genoeg voor. Vergeet ook niet, dat hij een goede slag weet te slaan.

— Dat kan hij wel zeggen, riep de man achter de tafel uit, die in de wandeling de Rus werd genoemd, waarschijnlijk omdat zijn gelaat met de platte neus, de uitstekende jukbeenderen, de brede kaaken, en het lange vierkant afgeknipte haar, veel aan dat van een Rus deed denken.

Met luide stem herhaalde hij nog eens:

— Dat kan hij wel zeggen. En bovendien, al was het waar, dan zou hij toch nog verplicht zijn, zijn plannen mede te delen aan het hoofd.

— Maar er is immers nog geen chef, riep Zwarte Jeff. Als jullie mij willen, is er wel een, en dan krijg je het plan vanzelf te horen.

Een gemompel van instemming klonk.

Blijkbaar begrepen de meesten dat er logica school in de opmerkingen van Zwarte Jeff.

De ogen van Jim Hooper, schoten vonken, en er kwam een boosaardige, valse trek om zijn dikke lippen.

Onder zijn laag meerhangende wenkbrauwen uit, keek hij Zwarte Jeff met een woeste blik aan.

Toen het weer stil was geworden, zei hij:

— Ik zie nu hoe de zaken staan. Je invloed op de leden schijnt groter te zijn dan ik dacht, Jeff. Welnu, ik wil er op mijn beurt rond voor uitkomen, dat ik eveneens als jullie hoofd zou willen optreden. Er waren buiten mij maar drie of vier kandidaten, die in aanmerking zouden komen, maar daar was jij niet bij. Het verbaast mij, dat je op het laatste ogenblik jezelf op de voorgrond schuift.

Zwarte Jeff haalde de schouders op.

Hooper, alias de Rus, zag, dat hij terrein begon te verliezen, maar zijn plan was reeds gemaakt.

Hij rekende op zijn grote lichaamskracht om zijn tegenstander het veld te doen ruimen.

Weer klopte hij met de hamer op het tafelblad om stilte te verkrijgen en riep uit:

— Mannen, broeders. Ik heb maar één antwoord op de candidatuur van Zwarte Jeff. Het gaat dus tussen ons beiden. Vinden jullie goed, dat degene, die in een eerlijke strijd tussen ons beiden overwint, chef van het genootschap der Raven wordt?

Dadelijk ging er een gebrul van goedkeuring op.

Een tweegevecht was tussen deze mannen een heel gewone zaak, ofschoon

meestal een vrouw de aanleidende oorzaak daarvan was.

Zij waren echter allen bereid de overwinnaar als hun meester te erkennen.

Als zij hadden moeten kiezen zouden de stemmen waarschijnlijk verdeeld zijn tussen de Rus en Zwarte Jeff, met een klein voordeel voor de een of de ander.

De eerste stond bekeerd als een sterke en sluwe vent, die reeds aan talrijke inbraken had deelgenomen en die de rechterhand was van Tijger, het bende-hoofd dat door Raffles was neergeschoten, terwijl de tweede zich naam had weten te maken door zijn helder verstand, zijn vlugheid en zijn meester-schap in het uitdenken van plannen.

Het was dus geen wonder dat zij allen instemden met het plan in een tweestrijd te laten beslissen, wie voortaan hun chef zou zijn.

Zonder zelfs het instemmend antwoord af te wachten was Zwarte Jeff, begonnen de bendeleden in het midden van de zaal een kring te laten vormen, die als worstelperk zou dienen.

De tien aanwezige vrouwen drongen naar voren om toch vooral niets van het schouwspel te verliezen.

Zwarte Jeff was kalm van zijn stoel opgestaan, had een sigaret aangestoken en baande zich nu een weg door de mannen naar de opengehouden plek.

De partijgangers van de Rus glimlachten stil voor zich heen.

Zij kenden de kracht van Zwarte Jeff, evengoed als die van de Rus, en zij wisten wel dat de eerste niet tegen Jim Hooper was opgewassen.

De leden echter, die niet erg gesteld waren op de Rus, en het veel liever eens met Zwarte Jeff hadden willen proberen, hoopten dat deze geluk zou hebben en erin zou slagen zijn sterke tegenstander te overwinnen. De twee tegenstanders kwamen bijna tegelijkertijd op de cirkelvormige openplek in het midden van de zaal aan.

Reeds hadden zich vier leden van de vergadering zich gevormd tot een soort jury, die zou hebben te beslissen, of alles eerlijk in zijn werk ging.

— Hoe vechten wij eigenlijk? vroeg Zwarte Jeff, terwijl hij langzaam zijn

jas en vest uittrok.

— Je kunt het precies uitzoeken, zoals je het hebben wilt, meneer, zei Hooper grinnikend. Je kunt boksen, je kunt worstelen, maar als je dat liever wilt, kunnen wij ook wel met het mes vechten.

— Wel, wij zouden het een na het ander kunnen doen, merkte Zwarte Jeff bedaard op.

— Het een na het ander? herhaalde Hooper, terwijl hij zijn tegenstander van top tot teen met een verachtelijke blik mat. Denk je dan dat je nog zult behoeven te boksen als we geworsteld hebben?

— Je kunt nooit weten, Hooper, antwoordde Zwarte Jeff rustig.

Hooper keek zijn vijand achterdochtig aan.

— Je bent erg met jezelf ingenomen geworden in de laatste tijd, merk ik, zei hij op grimmige toon. Nu, wij zullen zien wat je waard bent.

De toeschouwers hadden zich nu zo ver mogelijk teruggetrokken.

Zij, die niet goed konden zien waren op stoelen gaan staan, om toch vooral niets van het gevecht te missen.

Hooper had zijn hemd uitgetrokken en zijn lichaam tot aan de gordel ontbloot, zodat zijn brede borst en zijn zware armen met de harde biceps zichtbaar waren.

Verbaasd keek hij naar Zwarte Jeff, die er zich toe bepaald had zijn jasje, vest en boord af te doen.

— Worstel je tegenwoordig in je hemd? vroeg de Rus verbaasd.

Het zal niet in je voordeel zijn, broer, maar je moet het zelf weten, zei hij.

De beide mannen stelden zich tegenover elkaar in het midden van de open plek op.

Er was nu niets meer in de zaal te horen, dan de ademhaling van de toeschouwers, die in spanning toekelken.

— Vooruit maar. Beginnen, riep de man, die als aanvoerder van de jury fungeerde.

De beide tegenstanders wierpen zich op elkaar.

Al dra hadden de partijgangers van de Rus gelegenheid te over om te mer-

ken, dat Zwarte Jeff zich die avond in een bijzonder goede conditie bevond.

Wel had Hooper hem onmiddellijk met zijn geweldige armen vastgegrepen, maar door een ongelooflijk vlugge wending, was zijn tegenstander hem reeds ontsnapt, en voor hij het goed en wel begreep had Zwarte Jeff hem op zijn beurt, als ware hij een veertje opgetild en op de grond gesmaakt.

Het werd al spoedig duidelijk: Jim Hooper had zijn ontzaglijk gewicht en zijn verbazende spierkracht misschien voor, maar Zwarte Jeff won het ver van hem wat vlugheid en lenigheid betref.

De beide tegenstanders worstelden nog geen halve minuut of reeds stegen overal kreten van aanmoediging op.

Tot tweemaal toe hieven de aanhangers van Jim Hooper een gebrul van zegepraal aan, toen zij meenden, dat deze zijn tegenstander reeds met beide schouders op de vloer had gedrukt.

Maar beide keren juichten zij te vroeg.

Zwarte Jeff maakte een brug zoals een beroepsworstelaar het hem zeker niet verbeterd zou hebben, gooide zijn benen met een zwaai opwaarts en kwam weer in een positie te liggen, die de partijgangers van de Rus een kreet van teleurstelling ontlokte.

Plotseling stond Zwarte Jeff op. De Rus, wellicht menende dat zijn tegenstander uitgeput raakte, kwam hijgend en met fonkelende ogen op hem af met uitgestrekte armen.

Zwarte Jeff wachtte hem kalm af, greep hem toen om het middel, tilde hem als een kind van de grond, zwaalde hem een halve slag rond, tuimelde met hem op de vloer, en door een «halve Nelson», die waarschijnlijk in iedere turnzaal luid applaus zou hebben verwekt, drukte hij de Rus keurig op beide schouders.

De jury moest het feit constateren, en een luide kreet van verbazing en bewondering steeg uit de zaal op.

Zoiets had men nog nooit gezien.

Er was onder de leden niemand die het in het worstelen tegen Hooper ooit had kunnen uithouden en Zwarte Jeff had het al menigmaal afgelegd tegen bendeleden, die in het worstelen verre

de minderen waren van Jim Hooper.

Zwarte Jeff stond op en langzaam kwam nu ook de Rus met een sombere blik van haat in zijn ogen weer overeind.

De voorzitter van de jury kwam naar de Rus toe en vroeg met luide stem:

— Jim Hooper, erken je, dat je overwonnen bent?

De aangesprokene knikte.

Toen zei hij op doffe toon:

— Ja, maar het was een gemene truc. Ik heb er nu spijt van, dat wij niet met boksen begonnen zijn.

— O, als het je daarom te doen is Jim, zei Zwarte Jeff, dan ben ik tot je dienst.

De partijgangers van de Rus, haalden verlicht adem, maar waren toch niet helemaal gerust toen zij hun man aankeken en daarop een blik wierpen op Zwarte Jeff.

Want Jim Hooper hijgde en blies als een blaasbalg, terwijl het zweet hem van het lijf droop, terwijl Zwarte Jeff daar zo kalm zijn sigaret stond te roken, alsof hij zo juist was binnengekomen.

Alleen zijn hemd vertoonde hier en daar een scheur, maar dat was dan ook alles.

— Nu dat Zwarte Jeff het zelf heeft voorgesteld, zei de voorzitter van de jury, is er niets op tegen, maar hij heeft anders eerlijk gewonnen. Vooruit dan maar, mannen?

— Zonder handschoenen? vroeg

Zwarte Jeff verbaasd.

— Boks jij met handschoenen aan? vroeg Jim Hooper grimmig. Dat is wat nieuws. Sedert wanneer vechten wij hier met iets anders dan met de blote vuist?

Zwarte Jeff beet zich even op de lippen.

Toen haalde hij de schouders op en zei:

— Zoals je wilt.

Hij deed snel een ring af, die hij aan de linkerhand droeg, liet deze in zijn vestzak glijden en zette zich in postuur.

De worstelwedstrijd mocht kort geduurd hebben, het had nog lang geduurd vergeleken bij de bokspartij.

De Rus kreeg nauwelijks gelegenheid een uitval te doen.

De eerste stoot van Zwarte Jeff trof hem in de maagkuil en zond hem tegen de eerste rij toeschouwers, die hem als een kaatsbal terugwierpen.

De tweede raakte hem zodanig onder de kin, dat hij duizelde, en de derde trof hem met zoveel kracht tegen het linkeroog, dat hij nogmaals achteruit tuimelde, met een gebrul van woede en pijn.

Tot woede geprikkeld stormde Jim Hooper, met één oog dicht, op zijn tegenstander toe, die hem rustig afwachtte en hem met een welgerichte opstoot tegen de kaak voor de laatste maal tegen de vloer zond, waar de Rus bewegingloos bleef liggen.

HOOFDSTUK IV

HET PLAN

Even kalm als hij ze had uitgetrokken trok Zwarte Jeff zijn jas en vest weer aan, terwijl er een luid gejuich uitbarstte, dat zeker de aandacht van de politie zou hebben getrokken, als de vergaderzaal zich niet diep onder de grond had bevonden.

Van alle kanten drong men om Zwarte Jeff heen, terwijl zich bijna niemand

bekommerde om Jim Hooper.

Slechts een der vrouwen trad op hem toe, na een blik vol haat op Zwarte Jeff te hebben geworpen en sleepte hem met behulp van een der leden naar een hoek van de zaal, waar zij hem spoedig met een natte handdoek en eau de cologne weer tot bewustzijn had gebracht.

Jim Hooper zag er erbarmelijk uit:

zijn bovenlip was geweldig opgezwollen en bloedde, zijn linkerwenkbrauw was opengereten, zijn linker oog was geheel dicht, en zijn neus was een bloederig, vlezig uitsteeksel.

Toen het ongeveer stil was geworden, namen de voorlopige bestuursleden weer achter de tafel plaats, waarop een hunner opstond en met luide stem riep:

— Kameraden, in een eerlijke strijd heeft Zwarte Jeff de Rus overwonnen. Daar Hooper zelf had goed gevonden, dat de overwinnaar tot chef zou worden uitgeroepen, is Zwarte Jeff dus van nu af, aanvoerder van de Bende der Raven.

Een gebrul van vreugde steeg in de zaal op.

Het was duidelijk dat Zwarte Jeff aller harten had gewonnen met de korte en krachtige wijze, waarop hij zijn tegenstander had verslagen.

Het nieuwgekozen hoofd sprong op een stoel en vandaar op een kleine tafel.

Dadelijk trad er stilte in.

Men begreep dat het pas gekozen bendevoofd het woord wenste te voeren.

— Mannen, broeders. Als ik zo het oog eens over jullie laat gaan, dan moet mij de eerlijke bekentenis van het hart, dat ik zelden zulk een verzameling boeventronics bijeen heb gezien.

— Bravo, bravo, riepen er een paar, die dit blijkbaar als een compliment opvatten.

— Ik ben zeker, zo vervolgde Zwarte Jeff met stemverheffing, dat jullie uiterlijk een getrouwe afspiegeling is van jullie aard. Waar ergens zou wel in geheel Londen, ja, in geheel Engeland een troep te vinden zijn, die het in listigheid, boosaardigheid, en ondernemingsgeest wint van de Bende der Raven? Nergens op de gehele wereld. Jullie zijn meesterboeven. Jullie zijn, als ik het zo noemen mag, het uitschot der maatschappij.

Een schelle vrouwenstem riep op dat moment:

— Ik geloof waarachtig, dat hij ons staat uit te schelden.

Maar onmiddellijk werd zij overstemd door het geschreeuw van de mannen,

die luidkeels brulden:

— Bravo. Leve onze chef. Hij weet wat wij waard zijn.

— Ja, mannen, broeders, dat weet ik, riep Zwarte Jeff vol geestdrift uit. Jullie deinzen nergens voor terug tot dus verre zijn wij de politie nog steeds ontsnapt, maar misschien komt er een dag, dat wij allen gegrepen worden, maar daar willen wij nu nog niet aan denken, vervolgde Zwarte Jeff op vrolijke toon.

— Ik hoop dus, dat wij geruime tijd genoeglijk samen zullen werken. Ik ledig dit glas bier op jullie aller welzijn en ik hoop bij jullie te blijven zolang de duivel ons nog niet in zijn klauwen heeft.

Met deze woorden bracht Zwarte Jeff het glas aan zijn lippen, hetgeen hij zich had laten inschenken.

Wederom ging er een luid gejuich op, en van verschillende zijden drong men om de stoel heen, waarop Zwarte Jeff stond.

— En nu het plan, riepen er enigen. Je hebt ons een plan voor een inbraak beloofd.

Zwarte Jeff hief kalmerend de hand op.

— Houdt je kalm, lui, niet alles tegelijk. Alles op zijn tijd. Maak eens wat ruimte, dat ik van mijn stoel kan komen.

— Leve onze chef, leve Zwarte Jeff, werd er geroepen.

De bandieten maakten plaats en het pas gekozen bendevoofd sprong van zijn stoel.

Hij liep regelrecht naar de bestuurstafel, ging op de plaats van de voorzitter zitten en nam de hamer ter hand, alsof hij zijn gehele leven niets anders had gedaan.

Het volgende ogenblik viel de hamer met een daverende slag op het tafelblad neer, en direct ontstond er stilte.

Als bij instinct hadden de mannen begrepen, dat zij thans hun meester hadden gevonden.

Zwarte Jeff keek de zaal eens rond, en een minachtend glimlachje vloog over zijn gelaat.

Toen hernam hij:

— Mannen, broeders. Het is mij uit

zeker bron ter ore gekomen, dat er reeds morgen een aanzienlijke hoeveelheid gouden staven zal worden opgeslagen in het bankgebouw van de firma Jessop en Keary. Deze staven vertegenwoordigen een waarde van ongeveer tien miljoen pond sterling.

Het nieuwe bendehoofd hield even op om te zien welke indruk zijn woorden zouden maken.

Er ging een lange zucht van verwondering en opwindung door de zaal, en de ogen der boeven schitterden hebzuchtig.

— Die staven, zo vervolgde Zwarte Jeff, worden de dag daarna reeds verzonden naar een ander land, en als wij ons van een deel daarvan willen meester maken, zouden wij dus morgen onze slag moeten slaan.

Weer wachtte hij even.

Op de gelaatstrekken van de mannen om hem heen, bemerkte hij duidelijk de grootste verbazing.

De nieuwe chef glimlachte.

— Ik zie het al, zei hij. Ik geloof dat jullie denken met een krankzinnige te doen te hebben, nietwaar? Jullie vraagt je af hoe iemand het in zijn hersens krijgt in een bankgebouw, na zulk 'n korte voorbereiding enige kisten met gouden staven te stelen. En jullie verwondering zal misschien nog toenemen als ik zeg, dat deze schat morgen nacht bewaakt wordt door wel vijftig goed gewapende politieagenten.

Het gemompel van verbazing werd sterker.

Toen riep er een stem achter in de zaal:

— Doe jij het maar alleen, Jeff.

Hier en daar werd om deze uitval gelachen, maar dit gelach verstierf plotseling, toen Zwarte Jeff langzaam op stond, een geweldige revolver te voorschijn haalde en de man die geroepen had, strak aankeek.

Het volgende ogenblik ging de revolver de hoogte in, het schot ging af en een kogel floot door de zaal, die in de tegenoverliggende wand bleef zitten, nauwelijks enkele millimeters boven het hoofd van de man, die zich zo onvoorichtig had uitgelaten.

Zwarte Jeff stak zijn revolver rustig weg, alsof er niets gebeurd was en ging weer zitten.

— Dat was natuurlijk slechts een waarschuwing, waarde medebroeders, zei hij bedaard. Laat dit je een les zijn en bedenk, dat mijn revolver altijd zeer los in mijn zak zit.

Met schuwe blik keken de meeste aanwezigen de pas benoemde chef aan.

Zoiets hadden zij van Zwarte Jeff nooit verwacht; het bleek hem echter ernst te zijn, dat konden zij duidelijk merken.

Zwarte Jeff vervolgde:

— Een van de heren maakte zoëven de opmerking, waarschijnlijk als grap bedoeld, dat ik de onderneming maar alleen moest ten uitvoer brengen. Ik kan jullie zeggen, dat ik dat zeker ook wel zou doen als ik kans zag het tegen vijftig agenten op te nemen. Ik ben echter van oordeel, dat die overmacht wel wat groot is en daarom heb ik besloten, dat wij met minstens honderdvijftig man moeten zijn.

Hij zweeg en keek de kring opnieuw rond.

Een der bendeleden trad schoorvoetend naar voren en zei:

— Mag ik een opmerking maken, chef?

— Zeg op, zei Zwarte Jeff kortaf. Ik ben steeds toegankelijk voor billijke opmerkingen. Zeg maar wat je op het hart hebt.

— Hoe wil je, om te beginnen, honderdvijftig man zonder opzien te waken naar die bank brengen?

— Die vraag heb ik natuurlijk voorzien, antwoordde Zwarte Jeff glimlachend. Het spreekt vanzelf, dat wij niet met een leger van honderdvijftig man tegelijk, naar de bank moeten trekken, maar dat wij in kleine groepjes, hoogst twee of drie man tegelijk, ons naar een plek moeten begeven, van waar wij de achterzijde van de bank kunnen bereiken en ook dan slechts bij kleine afdelingen.

— Maar de politie zal wel schildwachten uitgezet hebben.

— Aan de achterzijde zullen er twee op wacht staan, maar ik heb een middel

om hen onschadelijk te maken.

— Dus moet het mes een woordje meespreken? vroeg de bandiet.

— Neen, antwoordde Zwarte Jeff kortaf en op koele toon. Ik houd niet van gewelddaden, als ze vermeden kunnen worden.

— Maar hoe wil je hen dan onschadelijk maken?

— Dat is mijn zaak, antwoordde Zwarte Jeff kortaf. Je kunt er echter op rekenen, dat die beide mannen ons niet zullen hinderen. De verantwoording daarvoor neem ik op mij, en jullie moogt me onmiddellijk afzetten, als het blijkt dat ik me aan grootspraak heb schuldig gemaakt.

— Nu, goed, ik neem aan, dat wij die twee mannen onschadelijk kunnen maken zonder hen te doden, maar wat dan verder? Hoe komen wij in het gebouw?

— Door de achterdeur te openen, antwoordde Zwarte Jeff laconiek.

— Met een loper? vroeg de bandiet op ongelovige toon. Denk je met een gewone loper, de achterdeur van een bankgebouw te kunnen openen?

— Dat denk ik natuurlijk niet. Ik zal een sleutel gebruiken.

— Een sleutel? En hoe komen wij daaraan?

— Alstublieft, meneer, hier is hij.

Met deze woorden stak de chef zijn hand in de zak en haalde er een splinternieuwe, grote sleutel uit, die hij triomfantelijk in de hoogte stak.

Een kreet van verbazing en bewondering steeg op.

De boeven schenen hun ogen niet te kunnen geloven.

— Is dat de sleutel van de achterdeur en heb jij die zelf gemaakt? vroeg de bandiet, die tot dusverre het woord gevoerd had.

— Je treft de roos, broer, antwoordde Zwarte Jeff kalm. Vind je het niet een goed werkstuk?

Zonder een antwoord op die vraag af te wachten, vervolgde hij:

— Als wij eenmaal binnen zijn, gaat de rest vanzelf. De achterdeur komt uit in een stille zijstraat. In die straat, op nauwelijks dertig meter van die deur,

staat een leeg huis, waarvan ik eveneens een sleutel heb gemaakt en dat men bereiken kan door een kleine steeg. In dat huis komen wij allemaal samen, en van daaruit kunnen wij onze uitval doen, zodra de beide agenten overrompeld en onschadelijk gemaakt zijn.

— Alles goed en wel, maar nu de agenten in het bankgebouw.

— Die zijn niet allemaal in de kluis, waar de kisten bewaard worden. Volgens mijn informatie zijn er daar niet meer dan een stuk of twintig. De andere dertig zijn verdeeld over verschillende afdelingen. Als wij dus rustig en snel te werk gaan, zal het niet moeilijk vallen hen te overmeesteren. Maar ik zeg jullie nogmaals: ik wil niet, dat er bloed vergoten wordt en nog veel minder, dat er doden vallen.

De bandiet keek het nieuwgekozen bendehoofd verwonderd en spottend aan.

Zwarte Jeff haalde de schouders op.

— Bedenk, dat men natuurlijk aanstands revolvervuur buiten zou horen en dat wij binnen tien minuten voor de haaien zouden zijn.

— Dus geen revolver en geen mes ook, ging Zwarte Jeff met stemverheffing voort. En denk eraan, dat ik gehoorzaamd wil worden. Ik heb wel een middel, waardoor wij ons gemakkelijk van de agenten zullen kunnen meester maken. Ik had dan ook volstrekt niet nodig gehad honderd vijftig man mee te nemen, als er mij niet zeer veel aan gelegen was de staven goud zo snel mogelijk naar buiten te brengen, naar de paar auto's die gereed zullen staan. Voor iedere kist zijn minstens twee man nodig, en op die manier zouden wij er toch nog maar vijf en zeventig kunnen buit maken, daar het natuurlijk uitgesloten is, dat wij, als wij het bankgebouw eenmaal verlaten hebben, kalmpjes weer naar binnen kunnen wandelen.

De bandiet die gesproken had en nu dicht de tafel genaderd was, krabde zich achter het oor.

Zwarte Jeff, die het zag haalde verachtelijk de schouders op.

— Ben je bang? vroeg hij minachtend aan de woordvoerder.

— Bang is het woord niet, maar...

— Denk je dat het plan onuitvoerbaar is?

— In ieder geval geloof ik, dat het het brutaalste staaltje is, waaraan ik nog ooit zal hebben meegewerkt want ik hoop, dat ik van de partij mag zijn. Tijger zou in ieder geval zulk een onderneming nooit op touw hebben gezet.

Weer haalde Zwarte Jeff met een gebaar van minachting de schouders op.

— Tijger kon er niets van, zei hij kortaf. Je zult wel zien, dat ik dat anders inricht, maar daartoe is het nodig, dat jullie mij volstrekt en zonder enige beperking gehoorzaamt. Beloof mij dat.

— Wij beloven het riepen alle aanwezigen als uit één mond.

— Goed; als ik op jullie rekenen kan, dan zul je zien, dat de zaak op rolletjes zal lopen. Ik zal jullie van te voren nauwkeurig aanwijzen, waar de twee auto's geparkeerd staan en wij zullen zelfs een paar maal repeteren, zodat ieder van de honderd vijftig man precies weet, wat hij te doen heeft en op welke auto hij zijn kist moet laden.

— En, waar blijft het goud dan? vroeg de man, die tot dusverre steeds het woord gevoerd had.

Zwarte Jeff keek de man strak aan.

— Je bent tamelijk nieuwsgierig uitgevallen, broer, zei hij. Sedert wanneer is het gewoonte, dat men in de bende der Raven dergelijke vragen stelt aan het opperhoofd?

— Je hebt gelijk, chef, het past mij niet daarnaar te vragen. Maar toch, het is zulk een geweldig bedrag, dat er in vijf en zeventig kisten kan zitten, dat je mij die nieuwsgierigheid maar moet vergeven.

— Welnu dan, ik wil voor deze gelegenheid een uitzondering maken. Het goud wordt onmiddellijk naar de geheime schatkamer gebracht, waar de smeltoven staat, want het is natuurlijk zaak het gestempelde goud onmiddellijk om te smelten, want goud is goud, als het geen merk heeft. Zodra het ten gelde gemaakt is wordt het verdeeld.

Op het horen van deze tijding hieven de mannen allen een luid gejuich aan.

Toen het weer stil was geworden, hernam Zwarte Jeff:

— Ik kan niet meer dan honderd vijftig man gebruiken. Bedenk, dat zij zich allen aan een zeker gevaar blootstellen, maar aan de andere kant, acht ik het billijk, dat degenen die achterblijven, ook een zeker aandeel van de buit krijgen. Wie er medegaan, zal door het lot beslist worden. Ik wil niemand aanwijzen, want ik ben overtuigd, dat jullie allen evenveel recht zoudt kunnen doen gelden, om mij te vergezellen. Volgt slechts onvoorwaardelijk mijn bevelen en ik verzeker jullie, dat alles goed zal gaan. Ik heb een paar geheime middeltjes, die ik voor mij heb willen houden, tot ik chef zou zijn geworden en waarvan jullie de uitwerking wel zult zien. Bedenk echter, dat ik alleen mannen kan gebruiken, die snel kunnen handelen en kunnen zwijgen.

Zwarte Jeff ging zitten en meteen werd er een begin gemaakt met de loting.

Een half uur later waren de mannen aangewezen, die aan de gevaarlijke onderneming zouden deelnemen.

Het was nu bijna half drie in de nacht.

— Het is tijd om op te breken, lul, zei Zwarte Jeff. Voor vannacht hebben wij niets meer te doen.

Druk pratend begonnen de mannen de vergaderzaal te ontruimen, en binnen een kwartier waren bijna allen verdwenen.

De laatst achtergeblevene was Jim Hooper, de Rus, nog steeds vergezeld door zijn minnares.

Hij was in de zaal gebleven, en had vanuit zijn hoek met het ene oog dat nog tot zijn dienst was, zwijgend en grimmig naar zijn tegenstander gekoeken.

Hooper wendde nu een sombere blik naar de deur, waar doorheen Zwarte Jeff met zijn mannen verdwenen was.

Toen hief hij dreigend de vuist op en siste tussen de tanden:

— Wacht maar. Ik zal mij weten te wreken. Al moet ik er verraad voor plegen, je zult je de nacht van morgen nog lang herinneren, Zwarte Jeff.

HOOFDSTUK V

VERRAAD

— Toen Zwarte Jeff weer op straat stond, maakte hij dat hij weg kwam, want hij zag een paar leden, die blijkbaar gaarne een praatje met het nieuwe bendehoofd wilden maken, maar die werden gauw door hem afgescheept.

— Toen hij eindelijk alleen was wierp hij een blik om zich heen, en schudde zich toen als iemand die onder een ijskoude stortbad komt.

— Grote Goden, wat een bende, bromde hij in zich zelf. Wat een verzameling beeven. Ik zou er geen seconde spijt van hebben, als ik het tuig morgen den dag aan de politie in handen kon spelen. Maar eerst moeten zij mij behoorlijk helpen. Ik zie geen kans om helemaal alleen of met Charles Brand vijf en zeventig kisten op de auto's te laden.

De gewaande Zwarte Jeff, want de lezer zal natuurlijk wel begrepen hebben, dat hij niemand anders was dan John Raffles, de Grote Onbekende, vervolgde nu met vlugge stap zijn weg, tot hij een vrij brede straat bereikt had, waar nog een paar taxi's op en neer reden.

Raffles riep er een aan en liet zich brengen naar een punt op ongeveer honderd meter afstand van de kleine parkdeur van zijn huis gelegen.

Hij rekende af met de chauffeur en legde de rest van de weg te voet af.

Weldra had hij de kleine poort bereikt en met een zonderling gevormd sleuteltje geopend.

Na het deurtje gesloten te hebben, stond hij een ogenblik hoofdschuddend stil, en een flauwe glimlach verscheen op zijn lippen.

— Die brave Henderson is toch overgebleven, ondanks mijn verzoek, mompelde hij. Hij was blijkbaar ongerust, de goede kerel.

Inderdaad waren de onderste vensters van de woning van de chauffeur

vlak naast de garage gelegen, nog verlicht.

Op het geluid van het krakende kiezel werd er een deur geopend en trad de reusachtige gedaante van Henderson, de chauffeur, naar buiten.

Hij herkende zijn meester direct en fluisterde, blijkbaar opgelucht, terwijl hij een weinig naderbij kwam:

— Gelukkig, dat gij weer terug zijt, mylord. Eerlijk gezegd, stond ik reeds op het punt mijnheer Brand te verzoeken een onderzoek naar u te gaan doen.

— Slaapt hij dan ook nog niet? vroeg Raffles.

— Kijkt u maar eens naar het venster van de bibliotheek, mylord.

Raffles wendde zich om, en zag dat de beide vensters van de bibliotheek, die aan de parkzijde uitkwamen, verlicht waren.

Weer schudde Raffles het hoofd toen knikte hij de chauffeur vriendelijk toe en zei:

— Ga maar gauw naar bed, James, er is morgennacht werk aan de winkel.

— Gaan wij er op uit, mylord? vroeg de chauffeur verheugd.

— Dat is te zeggen, met honderdvijftig uitgenodigden, antwoordde Raffles met een onderdrukt lachje.

En zonder op de verbazing van de chauffeur te letten, vervolgde hij snel zijn weg en richtte zich dwars door het park naar de achterzijde van het huis.

Hij opende een achterdeur, ging snel de trap op, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de grote bibliotheek bevond, en trad binnen. Aanstands wierp Brand het boek weg, waarin hij had zitten lezen en snelde zijn vriend tegemoet.

— Fijn, dat je er bent, zei hij, terwijl hij verheugd de hand van Raffles greep en die krachtig drukte. Je hebt

mij wel met een boek in mijn hand gevonden, maar je moet niet denken, dat ik zat te lezen. Mijn gedachten waren daarginds, in datzelfde gevaarlijke dievenhol, waar wij reeds eenmaal ternauwernood aan de klauwen van die schurken zijn ontsnapt. Is alles goed gegaan?

— Het had werkelijk niet veel te betekenen, zei Raffles glimlachend. Een ogenblik dreigde het spaak te lopen, want er deed zich een tegencandidaat voor, die over heel wat lichaamskracht beschikte.

— Wie was het?

— Ik heb Jim Hooper, bijgenaamd de Rus, horen noemen. Hij was werkelijk buitengewoon sterk, maar gelukkig was ik wat meer doorkneed in de worstelkunst en de edele bokssport, zodat ik hem binnen enkele minuten gevloerd had.

— Dat zal hem weinig plezier hebben gedaan, riep Brand lachend uit.

— Dat geloof ik ook. Hij zat mij althans de hele avond van uit zijn hoekje met valse blikken aan te staren, uit het ene oog, dat nog bruikbaar was. Om je de waarheid te zeggen, geloof ik niet, dat hij veel goeds tegen mij in de zin had. Toen ik wegging heb ik er mij deugdelijk van overtuigd, dat de vent mij niet volgde.

— Je mag wel oppassen, riep Brand bezorgd uit.

— Dat zal ik, hernam Raffles, en meer kan ik niet doen.

— En ons plan?

— Dat heb ik hen uitgelegd. Ik moet echter bekennen, dat de heren bandieten onder de leiding van vriend Tijger blijkbaar niet veel gewend waren, want toen ik hen ons plan uiteenzette, keken zij alsof zij het in Keulen hoorden donderen. Zoiets was hun blijkbaar nog nooit overkomen.

— Heb je hun gezegd, dat je geen geweld wil plegen?

— Ja, daar heb ik nadrukkelijk op aangedrongen. Ze wilden er eerst niet erg aan, maar ik heb dadelijk gedreigd met aftreden.

— Maar geloof je, dat het zonder dat zal gaan?

— Het moet. Bovendien zouden de schoten ons dadelijk verraden.

— Maar de twee agenten voor de achterdeur? Wat doen wij daarmee?

— Zij moeten op de gewone wijze bedwelmd worden. Zodra jij en Henderson de vrachtauto's op het afgesproken punt hebt geparkeerd, ga je terug naar het huis, wat ik je reeds heb aangewezen. Van daar gaan wij samen naar de agenten en de rest is kinderwerk.

— Maar waar laten wij hen?

— Ik zal direct de deur openen met mijn sleutel en zij moeten naar binnen worden gebracht. Zodra dat gebeurd is, neem je dadelijk je plaats achter het stuurwiel weer in.

— En voor het overige heb ik niets te doen dan slechts af te wachten tot ik mijn zeven en dertig of acht en dertig kisten heb ingeladen, niet waar?

— Precies. En zodra dat gebeurd is, ga je natuurlijk niet naar de geheime smeltovens van de bende, zoals dat tuig verwacht, maar naar ons huis in Kensington Road. Als de buit daar eenmaal is, geef ik het hun te doen, het goud weer op te sporen.

— Maar als een of meer van die lui het in zijn hoofd mocht krijgen, op de auto te springen en mee te rijden?

— Daar zal ik wel tegen waken en als het onverhoopt toch mocht gebeuren, dan hoop ik, dat je wel kans zult zien, hem onderweg kwijt te raken.

— Afgesproken, zei Brand. Maar nu de agenten binnen de bank?

— Ik heb je al gezegd, dat die verdeeld zijn over verschillende afdelingen. Dat komt ons goed te pas. Ik zal het meeste werk maar alleen doen, want dan ben ik er tenminste zeker van, dat zij mij niet zullen horen. Ik ben er niet al te vast van overtuigd, dat de heren medewerkers niet zoveel lawaai maken met hun honderd vijftig man, dat de agenten op hun qui vive zullen zijn. Als dat echter niet het geval is, zal ik hen eenvoudig in slaap sussen met mijn beproefd gasmengsel, dat ik door de sleutelgaten in de vertrekken zal spuiten, waar zij zijn.

— Maar de mannen in de safe?

— Die moeten op dezelfde wijze be-

handeld worden. Het gaat nu eenmaal niet anders. Het is de beste weg en wij kunnen dan op ons gemak werken.

— En hoe raken wij van de honderdvijftig boeven af?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik denk wel, dat onze auto's sneller zullen rijden dan zij kunnen lopen, riep hij uit.

Maar nu geloof ik, dat het tijd wordt om langzamerhand ons bed op te zoeken, amice. Wij hebben een moeilijke dag voor de boeg morgen en wij zullen onze krachten moeten sparen.

— Wanneer zullen wij onze voorbedingen treffen?

— Daar is 't morgen nog tijd genoeg voor, antwoordde Raffles. Ik heb nog een voorraad ingrediënten om gas van te maken en de rest zal wel van zelf gaan.

* * *

Ongeveer op hetzelfde uur, waarop Raffles en Brand zich ter ruste begaven, liep een man in een lange regenjas gehuld, waarvan de kraag opstond, die zijn gelaat voor de helft bedekte, met snelle schreden door de Oxfordstreet.

Toen hij ter hoogte van Scotland Yard was gekomen, bleef hij staan en wierp een blik om zich heen.

Er waren slechts enkele voetgangers te zien, merendeels heren, die uit hun sociëteit kwamen of uit een of andere nachtclub.

Op een ogenblik, dat er niemand in de nabijheid te zien was, ging de late wandelaar het grote gebouw binnen.

In de vestibule trad hem aanstonds een agent tegemoet, die vroeg wat hij verlangde, en trachtte onder de brede rand van de hoed het gelaat van de man te onderscheiden, hetgeen hem echter niet gelukte.

— Ik wens de hoofdinspecteur, Baxter, te spreken, antwoordde de man kortaf.

— Hoofdinspecteur Baxter? herhaalde de agent verwonderd. Op dit uur? Weet u wel hoe laat het is? Hij ligt thuis al enige uren op één oor. Is het zo dringend, wat gij hem te zeggen hebt?

— Zeer dringend, antwoordde de man kortaf.

— Het spijt mij, maar het zal niet gaan.

— Is er dan niemand anders hier, wie ik een zeer gewichtige mededeling kan doen? ging de man voort.

— Inspecteur James Sullivan, de eerste aanwezige inspecteur is hier, maar dat is louter toeval. Misschien wil hij u wel te woord staan.

De man scheen even te aarzelen.

Toen hernam hij:

— Goed. Wilt u mij even bij hem aandienen?

— Uw naam? vroeg de agent.

Weer aarzelde de bezoeker.

— Jim Hooper, zei deze eindelijk.

De agent stak de vestibule over en klopte aan een zware eikenhouten deur.

Het volgende ogenblik trad hij binnen.

Onbeweeglijk en met gebogen hoofd stond Jim Hooper te wachten.

Even later keerde de agent terug en verzocht hem, binnen te komen. En daar stond het bestuurslid van de benede der Raven tegenover de jonge inspecteur, een der bekwaamste beampten van Scotland Yard, en de man, die John Raffles reeds herhaalde malen maar telkens zonder succes, achtervolgd had.

Toen Jim Hooper was binnengekomen, zette hij langzaam zijn hoed af.

Sullivan keek hem met een scherpe blik in zijn donkere ogen aan.

— Gij zijt Jim Hooper? vroeg hij.

— Jawel, inspecteur.

— Bijgenaamd de Rus?

De bandiet maakte een beweging van schrik.

— Hoe weet gij dat? vroeg hij. Ik bedoel, waarom denkt gij, dat ik de Rus ben?

Sullivan glimlachte.

— Doe geen moeite, waarde heer, zei hij op zachte toon. Het is waar, dat ik je nog nooit heb kunnen arresteren, maar het is even waar, dat ik je heel goed ken en dat ik maatregelen had genomen, opdat ik je binnenkort wel eens hoopte te snappen.

Dit werd op zulk een gemoedelijke toon gezegd, dat Hooper Sullivan ver-

baasd en wantrouwend aankeek.

Deze vervolgde echter zonder enig antwoord af te wachten:

— Het heeft drie uur geslagen. Ik moet dus wel aannemen, dat er iets zeer gewichtigs moet gebeurd zijn om mij dat op dit uur mede te delen.

— Dat heb ik inderdaad, zei Jim Hooper. Maar voor ik u vertel wat ik weet, en dat voor u van groot belang is, moet ik weten of ge mij straffeloosheid waarborgt, daar het een onderneming betreft waaraan ik anders had moeten deelnemen?

— Natuurlijk, antwoordde Sullivan. Als ge mij een komplot hebt mede te delen, waarbij gij zelf betrokken zijt, dan gaat ge niet alleen vrij uit, maar ben ik zelfs gemachtigd, u een zekere vergoeding uit te keren, waarvan de grootte afhankelijk is van de belangrijkheid uwer mededeling.

De ogen van Jim Hooper schitterden hebzuchtig.

— Dan zult gij wel diep in de zak moeten tasten, inspecteur, want ik zal u in de gelegenheid stellen 150 leden van de bende der Raven te snappen en dat in één enkele slag.

Sullivan was half van zijn stoel opgestaan en keek zijn bezoeker verwonderd, en een beetje wantrouwend aan.

— Is het waar, wat gij daar zegt?

— Absoluut. Zo even is er besloten tot een onderneming, waaraan honderd vijftig man zouden deelnemen.

En nu vertelde Hooper breedvoerig aan Sullivan het plan, hetwelk door Zwarte Jeff, zijn mededinger was ontworpen.

Sullivan had met grote aandacht geluisterd, zonder een oog van het gelaat van zijn bezoeker af te wenden.

Hij had genoeg mensenkennis om te beseffen, dat Hooper de waarheid sprak.

Alleen begreep hij de reden niet van diens verraad, ofschoon hij deze wel meende te kunnen gissen.

— Waarom komt gij mij dit alles vertellen? vroeg hij.

— Vraagt gij dat nog? Waarom zou ik het grootste gevaar van mijn leven lopen, als het niet was uit wraakzucht? Gij weet toch zeker ook wel

waaraan een lid van onze bende zich blootstelt, als hij verraad pleegt jegens het genootschap?

Sullivan knikte.

— Ja, daar is mij wel iets van bekend, zei hij. En de reden van uw wraakzucht?

Wéér scheen Hooper even te aarzelen.

Toen wees hij naar zijn ene oog, dat alle kleuren van de regenboog vertoonde, en zei op grimmige toon:

— Daar ziet gij de oorzaak. Ik wil er wel voor uitkomen, dat ik gehoopt had, na de dood van Tijger, zijn plaats als chef van onze bende in te nemen. Toen heeft echter die vervloekte Zwarte Jeff er zich in gemengd en wat ik nooit had kunnen dromen: hij heeft mij overwonnen.

— Overwonnen? Op welke wijze. Hoe?

— Wij hebben er om gevochten. Eerst geworsteld en toen gebokst. Beide keren heb ik het verloren. Het is mij een raadsel. Ik mag zonder grootspraak gerust zeggen, dat ik fysiek de sterkste ben van de hele bende, en Zwarte Jeff was lang niet tegen mij opgewassen. Als wij eens ruzie hadden, lag hij altijd binnen enkele seconden ergens in een hoek. Waar hij eensklaps die kracht en behendigheid vandaan heeft gehaald is mij onbegrijpelijk.

Sullivan had aandachtig geluisterd.

Hij wreef zich nu met zijn gespierde hand over het voorhoofd en was blijkbaar in gedachten verdiept.

Eindelijk hief hij het hoofd op en mompelde:

— Het is zeker iets merkwaardigs. Wie weet wat hier achter zit?

Toen vervolgde hij luid:

— Hooper, ik ben je dankbaar voor je mededeling, onverschillig uit welke beweegreden je hebt gehandeld. Ik geloof wel, dat de hoofdinspecteur van politie, als de zaak slaagt, je hiervoor een paar honderd pond sterling zal uitbetalen. Misschien wel meer. Je moet je er echter in schikken, dat wij je hier houden tot morgennacht, want je zult begrijpen, dat ik nog altijd een weinig wantrouwen koester.

De wenkbrauwen van de Rus fronsen zich.

— Is dat beslist noodzakelijk? vroeg hij.

— Ja. Er is niets aan te doen. Maar wees gerust, je zult ditmaal niet als een gevangene behandeld worden en behoorlijk eten krijgen.

— Het is goed, bromde de Rus. Als ik er maar zeker van ben, dat gij Zwarte Jeff gevangen neemt en hem voor een jaar of tien opsluit. Ik had hem overhoop kunnen steken, maar ik weet zeker, dat ik mij nu nog beter wreek, want

hij was aan zijn vrijheid meer gehecht, dan aan zijn leven.

Sullivan drukte op een bel, er traden twee agenten binnen, de detective gaf een kort bevel, en de Rus werd weggeleid en naar een der ruimste cellen gebracht.

Vijf minuten later was alles op Scotland Yard in de weer om de honderd vijftig bendeleden, die de volgende nacht de bank van Jessop en Keary dachten te plunderen, een warme ontvangst te bereiden.

HOOFDSTUK VI

IN DE BOEIEN

De volgende nacht omstreeks twee uur na middernacht, slopen, telkens met enkele tussenpozen, verscheidene donkere gedaanten door de smalle Greshamstreet, die uitkomt op de Cromwellstreet, waar het grote bankgebouw van de firma Jessop en Keary staat.

Niet ver van de hoek van laatstgenoemde straat staat in de Greshamstreet een oud huis, dat op dit oogenblik geheel leeg stond, behalve de bovenverdieping.

Aan de achterzijde gingen telkens een paar mannen dit huis binnen, en na verloop van bijna een uur waren er omstreeks honderd vijftig man in de verschillende kamers verzameld, die allen het strengste stilzwijgen in acht namen.

Het waren de leden van de bande der Raven die door het lot waren aangewezen om deel te nemen aan deze gevaarlijke, maar veelbelovende onderneming.

Nu en dan hoorde men een zacht gefluisterd bevel.

De man die deze bevelen gaf was Raffles, in de gedaante van Zwarte Jeff.

— Allemaal klaar? vroeg hij. Vooruit dan. Let goed op. Ik zal mij belasten met de twee agenten die de wacht houden. Een van de chauffeurs zal mij helpen.

Raffles verliet het huis, liet de deur aan staan, sloeg de hoek om en slenterde met de handen in de zakken de Cromwellstreet in.

Hij bevond zich hier aan de achterzijde van het bankgebouw.

Zodra hij naderde zag hij de beide agenten, die kalm, met de handen op de rug, heen en weer liepen.

Hij ging heen naar de andere zijde

van de straat rustig voorbij, totdat hij een paar grote vrachtauto's tegenkwam, die in het donker langzaam voortrol- den.

Hij stak de hand op en aanstonds stopten de chauffeurs, terwijl een humber van zijn plaats kwam.

Die chauffeur was Charles Brand, onherkenbaar vermomd.

— Klaar? vroeg Raffles op zachte toon.

— Laat dan de beide auto's vast keren en ga met mij mee.

Brand was wel wat zenuwachtig.

Reeds meermalen had hij met zijn vriend een inbraak gepleegd, die hem een grote buit had opgeleverd, maar ditmaal ging het om ettelijke miljoenen.

Raffles zelf was even bedaard als steeds.

Aldra waren zij weer bij de beide agenten, die nog altijd op en neer liepen.

Maar plotseling greep Raffles in een donkere hoek zijn vriend bij de arm en fluisterde:

— Wat is dat nu? Die twee lopen beiden met een revolver in de hand, ik kan de loop zien glinsteren. Dat is vreemd, want alleen in heel bijzondere gevallen is de politie gewapend.

Raffles had goed gezien, de twee agenten liepen met een revolver in hun rechterhand, die zij zo goed mogelijk in hun mouw hadden trachten te verbergen.

Raffles begreep echter, dat hij niet kon aarzelen.

Als deze agenten niet overrompeld werden, zou men de hele onderneming gerust kunnen opgeven.

Hij gaf Brand een wenk en de beide mannen liepen snel, maar zonder zich te overhaasten, verder.

De agenten, die de voetstappen achter zich hoorden, wilden zich omwenden, maar het was reeds te laat.

Snel als de bliksem hadden Raffles en Brand ieder een rechterpols gegrepen van de agenten, die voor hen liepen en de onderarm achter op hun rug gebogen.

Tevergeefs trachtten de mannen zich los te worstelen; de ijzeren greep van hun beider aanranders gaf hun daartoe geen gelegenheid.

Een der agenten wilde zijn fluitje aan de mond brengen, maar Raffles sloeg het hem uit de vingers, met dezelfde hand, waarin hij een doek hield, doortrokken met een bedwelmende stof, welke hij de agent snel onder de neus duwde.

Met een flauwe snik, maar zonder een kreet te slaken, zakte de agent ineen.

Brand had wat meer moeite met zijn slachtoffer, een reus van een kerel, maar Raffles kwam hem te hulp en de doek deed nogmaals zijn plicht; een ogenblik later was ook de tweede agent bewusteloos gemaakt.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat het gebeurde in het geheel niet was opgevallen. Er was trouwens geen sterveling te zien.

Raffles snelde naar de deur, terwijl hij een sleutel uit zijn zak haalde en had deze onbegrijpelijk snel geopend.

Brand had een der agenten onder de armen gegrepen en trok hem nu, niet zonder moeite, over het trottoir weg.

Raffles ging de kleine, donkere achtervestibule binnen, maar bleef plotseling doodstil staan.

Zijn valkenogen meenden in de duisternis van de gang iets te zien bewegen.

Brand was nu met zijn bewusteloze agent ongeveer halfweg het trottoir gekomen.

Plotseling straalde er een verblindend licht in de kleine vestibule, en bijna tegelijkertijd klonk de heldere stem van John Raffles door de nachtelijke stilte:

— Verraad. Red je. Ik ben ingesloten.

Brand keek verschrikt op.

Hij zag, dat de kleine ruimte vol agenten was, in het midden waarvan zijn vriend stond, die hier en daar een rake klap uitdeelde.

Het was echter maar al te duidelijk, dat hij binnen enkele ogenblikken voor de overmacht zou moeten bezwijken.

De terugtocht naar de deur was hem afgesneden, en de meeste agenten hadden een revolver in de vuist.

En nu klonk nogmaals het bevel, zonder enige opwinding gegeven:

— Maak dat je wegkomt, Charles. Ik beveel het je.

Brand dacht er zelfs niet aan zich tegen dit bevel te verzetten.

Door een lange ervaring had hij geleerd, dat hij er steeds het beste aan deed de aanwijzingen van zijn vriend blindelings op te volgen.

Hij liet dus de agent op de straat liggen en zette het als een haas op een lopen.

Drie of vier agenten snelden hem na, maar Brand had niet voor niets verscheidene eerste prijzen bij internationale wedlopen behaald.

Toen hij nog een vijf en twintigtal meters van de geparkeerde auto's verwijderd was, bracht hij zijn beide voorste vingers van zijn rechterhand tussen de lippen en liet een schril gefluit horen.

Dadelijk daarna klonk in de nachtelijke stilte het geluid van een motor die op gang kwam.

Henderson, die de tweede auto bestuurde, had blijkbaar aanstonds begrepen wat er aan de hand was.

De wagen kwam in beweging, Brand deed een geweldige sprong en kwam boven op de laadbak van de vrachtauto terecht, die reeds vaart had gekregen.

— Trap op het gas, James, beval Charles met gesmoorde stem, terwijl hij zich over de schouder van de trouwe chauffeur boog.

Henderson deed wat hem gevraagd was.

— Waar is Mylord, mijnheer Brand? vroeg hij.

— Hij zal wel gearresteerd zijn, James.

De chauffeur stiet een kreet van woede uit en wilde remmen.

— Doe geen dwaasheden, James, zei Brand. Wij zouden zijne Lordschap nu slechts schade kunnen doen. Er is verraad gepleegd en er waren in het bankgebouw honderden agenten aanwezig. Bovendien heeft hij uitdrukkelijk gezegd, dat ik moest vluchten.

— Als de meester het bevolen heeft, dan houdt alles op, zei de chauffeur op korte toon. Maar wij zullen het hierbij toch niet laten, mijnheer Brand?

— Neen, James, dat zweer ik, dat zullen wij zeker niet.

Henderson traptte het gaspedaal geheel neer en weldra was er van de voetstappen der agenten niets meer te horen.

Intussen was de korte worsteling in de vestibule geëindigd.

John Raffles had de boeien om zijn polsen.

Hij had zijn kalmte reeds lang herkegen en keek met een rustige glimlach in het gelaat van een stevig gebouwde man, die voor hem stond: James Sullivan.

— Zie zo... dat is dat. Uitleg overbodig. Mijn waarde vriend Jim Hooper schijnt een kleine revanche te hebben willen nemen, maar ik beklag de arme man als zijn kameraden daar achter komen.

Sullivan keek Raffles aan en draaide om hem heen, als een kat om de hete brei.

Eindelijk bleef hij vlak voor Raffles staan, zette de handen in de zijde en vroeg:

— Zwarte Jeff?

Toen greep hij plotseling een der geboeide handen van Raffles, bekeek die nauwkeurig en haalde zijn wenkbrauwen op.

— Dat is zeker de hand van Zwarte Jeff niet, zei hij. Wij zullen straks de vingerafdrukken in ons archief er eens op na kijken.

Plotseling wendde hij zich tot de agenten en vroeg:

— Heeft een van jullie toevallig een centimetermaat bij zich?

— Twee agenten bleken van zulk een

nuttig instrument voorzien te zijn.

Sullivan nam er een, ontrolde het en nam met behulp van een der agenten Raffles' lengte.

Een kreet van voldoening ontsnapte hem.

— Vier centimeter langer dan Zwarte Jeff. Wel, wel, dat is merkwaardig. Ik heb nooit gehoord, dat mensen op hun vijf en dertigste of veertigste jaar nog groeien. En gij bokst en worstelt tegenwoordig ook zo goed, heb ik gehoord?

— Ja, daar kan ik aardig mee overweg, inspecteur, antwoordde Raffles opgeweekt, alsof hij een gezellig babbeltje hield.

— Gij spreekt tegenwoordig ook een zeer beschaafd Engels, moet ik zeggen, vervolgde Sullivan langzaam.

Weer trad hij op Raffles toe en knoopte snel diens versleten colbert en verkleurd vest los.

— Keurig ondergoed, riep hij bewonderend uit. Smetteloos en van de beste kwaliteit.

— Ja, dat is altijd een liefhebberij van mij geweest, merkte Raffles op. Ruwe bolster, blanke pit.

Wederom met de handen in de zijde gesteund keek Sullivan de arrestant aan, terwijl hij zijn lippen spitste, alsof hij zo aanstonds een deuntje wilde gaan fluiten.

Het volgende ogenblik had hij met een snelle ruk de pruik afgetrokken, die het hoofd van Raffles bedekte.

— Alle duivels, inspecteur, wat bent u hardhandig, riep Raffles uit. Gij trekt mij waarachtig een bos haren mee uit.

— Dat spijt mij heel erg, broer, en ik beloof, dat ik het nooit meer zal doen. Maar zouden wij nu niet liever met die comédie ophouden?

— Dat laat ik geheel aan u over, inspecteur, antwoordde Raffles hoffelijk.

— En, zoudt gij mij nu ook maar niet meteen zeggen, wie gij eigenlijk zijt?

— Kom, kom, nu vraagt gij te veel, hernam Raffles glimlachend. Gij wordt indiscreet.

— Nu, ik geloof niet, dat ik er lang

naar zal behoeven te raden, hernam Sullivan. Er is maar één man in geheel Londen, ja, in geheel Engeland, die een zaak als deze op touw zou durven te zetten. Als ik geen detective was, maar struikrover, dan zou ik zeggen: het is grandioos. Gij recruteert daar een heel leger van honderdvijftig bandieten, die voor u de kastanjes uit het vuur moesten halen. Ik begrijp het nu heel goed; gij zoudt met een van uw duivelse middelen de agenten in de bank bedwelmde hebben, en uw mannetjes zouden twee aan twee vijf en zeventig kisten goud naar de wachtende auto's hebben gedragen, waarna gij snel als de wind zoudt zijn weggereden? Heb ik wel goed gesnapt, is het niet?

— Raffles maakte een sierlijke buiging, die als toestemming kon gelden en zei toen:

— Mijn hulde voor uw doorzicht, inspecteur. Iets dergelijks had ik mij inderdaad voorgesteld.

— En gij erkent ook, dat gij John Raffles zijt?

De Grote Onbekende haalde de schouders op.

— Wat doet een naam er toe, inspecteur? Noem mij, zoals gij wilt.

Sullivan keek Raffles even aan en zei toen:

— Nu, gij zult misschien op dit besluit om uw incognito te bewaren, nog wel terugkomen. Wij hebben nu geen tijd te verliezen, want uw medeplichtigen moeten ook nog gepakt worden.

Sullivan gaf een paar korte bevelen, en het volgende ogenblik verlieten veertig van de vijftig agenten het huis.

Alvorens zelf te vertrekken, wendde Sullivan zich tot de brigadier, die het bevel zou voeren over de tien achterblijvende agenten, die ter bewaking van Raffles waren aangesteld, en zei:

— Luister eens goed naar mij, Enox. Deze meneer wil er wel niet voor uit

komen, maar ik ben zeker dat wij te doen hebben met de langgezochte John Raffles. Als ik je nu zeg, dat die meneer er eens in geslaagd is geboeid en wel te ontkomen uit een politie-overvalwagen, waarin hij door niet minder dan zes man werd bewaakt, dan zal ik er wel niets nader aan hebben toe te voegen, om je te overtuigen dat jullie alle tien je ogen wijd open moet houden. Raffles is sterk als een paard, slim als een vos, lenig als een slang en zo moedig als een leeuw. Al hadden jullie ieder zes ogen, en al hadt je zes handen, ieder met een revolver bewapend, dan zou dat nog maar nauwelijks voldoende zijn om hem in bedwang te houden. Denk daaraan; meer heb ik je niet te zeggen.

— Ik dank u zeer, voor die vriendelijke woorden aan mijn adres, zei Raffles met een elegante buiging. Ik moet u zeggen, dat deze boeien zeer goed zijn, maar misschien niet onbreekbaar.

Het volgende ogenblik werd er een knappend geluid gehoord, en de korte stalen stangen, welke de beide boeien aan elkaar verbonden, waren als glas afgeknapt.

Sullivan verbleekte.

— Als ik het nog niet zeker wist, dan zou dit mij overtuigen, zei hij. Gelukkig, dat de deur weer gesloten is. Een sterker paar boeien, mannen, desnoods twee of drie. Ik heb jullie gewaarschuwd, en je ziet, dat ik niet overdreven heb. Maak onmiddellijk van je wapen gebruik bij de minste poging om te ontsnappen.

Raffles glimlachte flauw.

— Ik denk er niet aan om te ontsnappen, inspecteur, althans nu nog niet.

En met de klank van deze weinig belovende woorden in zijn oren, kon Sullivan vertrekken om de honderdvijftig bandieten te gaan belegeren.

HOOFDSTUK VII

EEN VERHOOR MET EEN ONVERWACHT EINDE

Met de meeste voorzorgsmaatregelen werd Raffles door de tien agenten in een grote politieauto naar het huis van bewaring overgebracht, in de buurt van Scotland Yard, waar hij de volgende ochtend door de hoofdcommissaris van politie zou worden ondervraagd.

Alle denkbare maatregelen waren genomen om ontvluchting te voorkomen, want reeds al te veel malen was het de Grote Onbekende op bijna wonderbaarlijke wijze gelukt zich zelf de vrijheid terug te geven.

In zijn cel werden twee gewapende agenten geposteerd, voor de deur in de gang nogmaals twee en ten slotte werd er een dubbele wachtpost uitgezet voor het enige raampje, dat er in de cel aanwezig was, en dat voorzien was van dikke ijzeren tralies.

Met één oogopslag had Raffles gezien, dat er ditmaal geen sprake van was, een poging tot ontvluchten te kunnen doen.

Hij was met de uiterste zorg gevisiteerd en men had zelfs de zeer fijne zaagjes en vijltjes gevonden, welke hij steeds in zijn schoenzolen verborgen had, en somtijds in zijn pruik, wanneer hij een onderneming begon als die, welke thans zo jammerlijk mislukt was.

Bovendien, al had men die dingen niet ontdekt, dan ware het nog onmogelijk geweest ervan gebruik te maken in tegenwoordigheid van de beide agenten, die bovendien last hadden gekregen zich iedere vijf minuten beurtelings voor de judas in de celdeur en voor het raam buiten te vertonen, zodat zowel de bewakers in de gang, als die op de binnenplaats zich telkenmale konden overtuigen, dat Raffles er met een van zijn

duivelse kunsten niet in geslaagd was, zijn beide bewakers te overrompelen.

Zodra hij dit had gezien, koos Raffles de wijste partij.

Hij ging naar de brits, betastte de matras, maakte enige afkeurende opmerkingen, die betrekking hadden op de graad van hardheid, strekte er zich niettemin op uit, knikte zijn bewakers vriendelijk toe, sloot de ogen en was vijf minuten later in een diepe slaap verzonken.

De bewakers, twee van de sterkste en pienterste agenten, die Sullivan ter beschikking stonden, waren in het begin zo verbaasd over deze ongelooflijke kalmte en rust, dat zij eerst aan een valstrik dachten en wantrouwend nader slopen.

Toen zij echter na een half uur nog steeds niets anders gewaar werden dan de rustige ademhaling van de slapende arrestant, trokken zij zich weer naar een hoek van de helder verlichte cel terug, gingen zitten, vouwden de handen over elkaar en begonnen zacht een gesprek met elkander te voeren, om te voorkomen, dat zij anders in slaap zouden vallen.

Om zeven uur werd Raffles wakker geschud door een van de bewakers.

Hij ging overeind zitten, wreef zich de ogen uit en keek zijn bewakers beurtelings boos aan.

— Ik geloof dat ik te kort geslapen heb, zei hij. Dat is niet zoals het behoort.

— Geen praatjes, het is het reglementaire uur van opstaan. Dacht je soms, meneer Raffles, dat we voor jou een uitzondering zouden maken? vroeg een der agenten.

— Ja, dat dacht ik wel. Men

had wel in aanmerking mogen nemen, dat ik pas om half vier ben gaan slapen. Ik ben er van overtuigd, dat inspecteur Sullivan nog steeds op één oor ligt.

— Wat is dat? riep een der agenten op verontwaardigde toon. Wou jij je soms vergelijken met inspecteur Sullivan? Onze detective is een gentleman en jij bent maar een gemene dief.

Raffles stond langzaam van zijn brits op, en kwam met de beide vuisten in zijn zijde gesteund, met langzame, kachtige schreden op de agent toe, die onwillekeurig achteruit week.

Er lag een harde uitdrukking in de wijdgeopende ogen van de Grote Onbekende.

— Luister eens vriend, ik zal dergelijke uitdrukkingen uit de mond van een klabak niet dulden. Begrepen? Bekijk deze vuist eens goed. En kijk dan eens naar deze tafel. Heb je ze goed gezien?

De agent wendde verbluft de blik naar de zware tafel, waarvan de poten aan de vloer bevestigd waren.

Het volgend oogenblik had Raffles zijn rechtervuist opgeheven en met een geweldige slag deed hij het duimdikke tafelblad in tweeën splijten.

Toen zei hij met een geheel veranderde stem:

— Je ziet nu, wat deze vuist vermag, broer. Als je het nog eens waagt tegen me te spreken, zoals je zoëven deed, dan zal ik je als een os vellen.

De agent wierp een schuwe blik op het gelaat van de man, die tegenover hem stond.

De grijze ogen keken hem nog even aan op een wijze, welke de agent zijn hele leven niet zou vergeten, daarna wendde Raffles zich fluitend om, trok de jas aan, welke hij, voor hij ging liggen, had uitgetrokken, waste zijn handen in de blikken teil, die daarvoor was binnengebracht, en zei:

— Zie zo. En wat nu?

De agent keek op zijn horloge, en bromde:

— Het is nog veel te vroeg. De commissaris komt pas om tien uur, om je het verhoor af te nemen.

— En waarmede zal ik dan mijn tijd vullen, als ik u vragen mag? vroeg Raffles.

— Met te ontbijten en gelucht te worden, antwoordde de bewaker.

— Zo, zo? Zal ik het genoeg beleven een beetje frisse lucht te mogen happen? vroeg hij opgewekt.

— Natuurlijk. Alles volgens het reglement, bromde de agent. Maar, je hoeft niet te denken, dat je ook maar de minste kans op ontvluchting zult krijgen, want er zijn speciale maatregelen genomen.

— Ja, ja, dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles luchtig. Maar ik moet zeggen dat mijn maag knort. Wat brengt het menu?

De agent grinnikte.

— Roggebrood en water, antwoordde hij.

— Anders niets? Het is niet veel, dat moet ik zeggen, maar het zal wel reglementair zijn, is het niet? Welnu, ik wacht op dat luxueuze ontbijt.

Een kwartier ging met wachten voorbij.

Toen naderden er schreden en de juddas werd geopend, waarop een hand te voorschijn kwam met een tinnen bord, waarop een snee roggebrood lag en een kruik water stond.

Raffles begon met evenveel smaak te eten, alsof hij zich in zijn eigen eetkamer bevond en spoedig was er van het roggebrood niets meer overgebleven.

Een uur later werd Raffles, die nu weer geboeid was, te midden van twaalf agenten naar een overdekte binnenplaats gebracht, die wel wat leek op een reusachtige wilde dierenkooi.

Een stuk of tien agenten waren in het midden van de binnenplaats opgesteld.

Raffles bleef staan en vroeg verbaasd:

— Ben ik de enige gevangene hier?

— Er worden hier geen vragen gesteld, John Raffles, maar ik wil je wel zeggen, dat er op het oogenblik nog dertig anderen hier zitten.

— Worden die arrestanten dan niet gelucht?

— Natuurlijk wel, maar niet in je

gezelschap. Het is al een uur geleden gebeurd. Je hebt een half uur om je te vertreden.

— En die heren agenten daar, moeten die ook gelucht worden? ging Raffles door, terwijl hij op het zwijgende groepje manschappen wees.

— Houd je grappen voor je, John Raffles, bromde de agent nijdig. Je weet heel goed waarvoor die dienen. Wij kennen je streken.

Raffles barstte in lachen uit.

— Moeten al die mannen op mij passen?

Met vlugge stap begon Raffles de grote binnenplaats op en neer te lopen, over hetzelfde pad, dat reeds uitgelopen was door honderden en duizenden arrestanten voor hem.

Nu en dan bleef hij staan, om enkele malen achter elkaar diepe kniebuigingen te maken of een verre sprong te nemen, hetgeen telkens een dreigend gebrom verwekte onder de bewakers, die blijkbaar in alle ongewone bewegingen van hun arrestant gevaar zagen.

Na een van die oefeningen riep Raffles hun lachend toe:

— Waarom maken jullie je toch zo kwaad? Jullie zult toch zeker wel begrijpen, dat ik mijn ledematen wat lenig tracht te houden?

— Waarvoor is dat nodig, riep nu een der agenten hem toe, die de wacht in de cel hadden gehouden. Je wordt waarschijnlijk toch voor je hele leven opgeborgen en ik kan niet inzien wat je dan aan lenigheid hebt.

— Ik ben van een andere mening, zei Raffles kalm, terwijl hij zijn vlugge loop hervatte.

Nu en dan versnelde hij zijn pas aanzienlijk en eindelijk rende hij een paar malen met verwonderlijke vlugheid dicht langs de hoge muur de binnenplaats rond.

Wel had een der agenten hem herhaaldelijk toegeroepen, dat hij dit moest laten, maar Raffles hield zich alsof hij het niet hoorde.

Al te spoedig naar zijn zin was het half uur voorbij.

Met dezelfde voorzichtigheidsmaatre-

gelen werd hij weer naar zijn cel teruggebracht.

Ook daar bleef hij zich onledig houden met gymnastische oefeningen, voor zover de ruimte het hem toeliet.

Daar de agenten zich strikt aan hun opdracht hielden, en daar zij geen bevel hadden gekregen, dit te beletten, lieten zij Raffles maar zijn gang gaan.

Precies om tien uur naderden er opnieuw voetstappen.

De celdeur werd geopend en de cipier riep met barse stem:

— Het is tijd, John Raffles.

Voor de celdeur stonden twee agenten, die Raffles naar de zaal moesten geleiden, waar de commissaris zitting hield.

De twee agenten, die in de cel waren achtergebleven, zowel als de twee mannen, die in de gang de wacht hadden gehouden, zouden hun beide collega's tot in de zaal vergezellen.

Raffles, nog altijd geboeid, liep tussen de mannen in.

Hij begreep wel, dat ook hier zich geen enkele gelegenheid tot ontvluchten zou voordoen.

Zo bereikten zij de holle, sombere zaal, waar het zelfs op deze zomerdag donker was en waar alleen de commissaris, en een griffier achter de groene tafel, die op een kleine verhoging stond, hadden plaats genomen.

Voor deze verhoging, op ongeveer twee meter van de tafel, bevond zich de bank der beschuldigen.

De vensters waren op bijna twee meter van de vloer aangebracht, klein en van tralies voorzien.

Raffles werd naar de bank geleid en de twee agenten, die hem kwamen halen, namen ter weerszijden van hem plaats, terwijl de vier anderen weer naar de deur teruggingen en daar de wacht hielden.

De commissaris, een heertje van omstreeks vijftig jaar, met een volkomen kale schedel, en grote uitstaande oren, had niet zonder ongerustheid al deze inleidende maatregelen gevolgd.

Hij richtte nu zijn blik naar de arrestant, die rustig tegenover hem zat, veegde zijn knobbelig voorhoofd met

een zakdoek droog, daar de man het ogenschijnlijk zeer warm had, en begon met een stem, waaraan hij vruchteloos enige vastheid trachtte te geven, zijn vragen te stellen.

— Naam en voornamen, beklagde?

— Jim Brown, sir.

De commissaris fronste de wenkbrauwen.

— Geen grappen, alsjeblieft, want dat zou je slecht bekomen, riep hij op strenge toon. Ik weet, dat je John Raffles heet.

— Maar, mijn waarde heer, als gij dat weet, waarom vraagt gij er dan eigenlijk naar? vroeg Raffles vriendelijk.

— Omdat ik de wet in acht moet nemen, antwoordde de commissaris, terwijl hij met zijn vuist op het tafelblad sloeg. Dus John Raffles?

— Daar gij er zo biezonder op gesteld zijt, sir ja, John Raffles.

Weer moest de zakdoek dienst doen terwijl de commissaris een snelle blik wierp op de agenten bij de deur en naast Raffles, alsof hij hun tot waakzaamheid wilde aansporen.

— Leeftijd? vervolgde hij toen.

— Dat hangt van mijn stemming af, sir. Soms voel ik mij als een kwajongen van achttien, soms denk ik dat ik tachtig ben.

De oogleden van de commissaris knipperden zenuwachtig.

— Ik zou je raden, John Raffles, niet op deze wijze voort te gaan, zei hij. Geef mij je leeftijd op, en verder geen praatjes, want ik heb vandaag nog meer te doen.

— Ik ook, zei Raffles steeds op dezelfde vriendelijke toon, en nog misschien wel meer dan gij. Laten wij zeggen, dat ik veertig jaar ben.

De pen van de griffier kraste over het papier.

De commissaris bladerde nerveus in een stapel paperassen, die voor hem lag.

— Aanstonds zullen hier de nodige getuigen verschijnen, in verband met de zaak van de afgelopen nacht, zei hij. Intussen verzoek ik u, mij op de volgende vragen te antwoorden: Met welk doel hebt gij u opgeworpen als chef

van de bende der Raven?

— Omdat ik de leden van die bende nodig had, antwoordde Raffles kalm.

— Weet gij, dat de hele troep op ongeveer tien man na gearresteerd is en dat er bij het plaats gehad hebbende gevecht een zestal zwaar gewonden zijn gevallen?

— Neen, sir, dat wist ik niet, maar ik geloof u op uw woord.

— Is het waar, dat gij al die misdadigers had willen gebruiken om het goud uit de bank van de firma Jessop en Keary op uw auto's te laden?

— Dat acht ik inderdaad zeer waarschijnlijk, sir, antwoordde Raffles kalm.

— Gij schijnt de zaak vrij luchtig op te vatten, John Raffles, riep de commissaris woedend uit, terwijl hij zijn woorden opnieuw van een dreunende vuistslag gepaard deed gaan. Maar weet gij wel, dat deze zaak u levenslang kan kosten.

— Dat geloof ik niet, antwoordde Raffles bedaard.

— Wat? schreeuwde de commissaris met een gelaat vuurrood van drift. Dacht gij er soms met minder af te komen?

— Met veel minder, sir. Met minder dan een jaar, dan een maand, ja zelfs dan een dag.

Wat er nu gebeurde, geschiedde zo snel, dat alle aanwezigen in het vertrek op twee na, elkaar nog vijf minuten later verstomd zaten aan te kijken, en zich afvroegen, of zij niet gedroomd hadden.

Raffles stond op, op de rand van de eikenhouten bank brak hij met een geweldige slag de korte stang tussen zijn beide boeien, die reeds voor drie kwart doorgevild bleek te zijn.

Daarop sprong hij over de bank heen, wipte op het uiteinde van de groene tafel, vlak voor de neus van de ontstelde griffier en bereikte toen met een sprong als van een tijger het kleine venster, dat zich enigszins achter deze tafel bevond.

Het volgende ogenblik had hij de twee spijlen van het venster, die blijkbaar nog slechts met enige ijzerdeeltjes vastzaten, losgerukt en was hij door de

opening verdwenen.

Het zonderlinge was, dat een der agenten, die hem bewaakte, over dezelfde wonderbaarlijke lenigheid als de ontvluchte John Raffles bleek te beschikken, want hij volgde juist dezelfde weg, maar hij zette zich op het uiteinde van de groene tafel met zulk een geweldige kracht af, dat dit meubel als het ware op twee van de vier poten begon te steigeren, terwijl het blad de commissaris onder de kin trof en de inktkoker in de lucht slingerde, die juist boven het hoofd van deze functionaris omkanteelde en zijn kale schedel met een vloed van inkt bedekte.

Dit alles had nauwelijks enkele seconden geduurd en de agent in de beklagdenbank, die was achtergebleven, keek nog steeds met glazige ogen en open mond naar het zwarte gelaat van de commissaris, toen Brand, want de tweede agent was niemand anders geweest dan de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, zich snel langs een regenpijp liet zakken, aldus een smalle straat bereikten, die langs het huis van bewaking liep, en in een auto sprongen, die daar blijkbaar stond te wachten en die dadelijk in snelle vaart wegreed.

Henderson, die de wagen bestuurde, matigde pas zijn vaart, toen alie gevaar voor een achtervolging geweken was.

Tien minuten later reed de wagen de garage van het park binnen.

Raffles en Brand stapten uit en begaven zich naar de achterdeur van het huis.

Zodra zij binnen waren, sloot Raffles Brand in de armen.

— Wel bedankt, amice, zei hij gemeend.

— Geen dank, Edward. Ik heb immers niets anders gedaan dan mijn plicht, zei de jongeman eenvoudig. Neen, dat woord is niet goed. Ik heb slechts gedaan, wat mijn hart mij ingaf.

— Vertel mij nu eens, hoe je dat prachtig kunststukje gedaan hebt gekregen. Ik moet erkennen, dat het meesterlijk was. In de auto hadden wij geen gelegenheid om rustig te praten, want ik vreesde, dat men ons op de hielen zou zitten.

— Het is in een paar woorden verteld, Edward, en het was werkelijk niet zo moeilijk. Ik ken de inrichting van het Huis van Bewaring natuurlijk even goed als jij. Ik wist in welke zaal het verhoor van de beklagden steeds plaats heeft en daarop baseerde ik mijn plan. Zodra wij ons van de vrachtauto's hadden ontdaan bij de man waar wij die wagens gehuurd hadden, snekten Henderson en ik naar het Huis van Bewaring, en daar wij alle nodige gereedschappen bij ons hadden, viel het ons niet moeilijk het venster te bereiken, dat het dichtst bij de bank der beklagden is, en daarvan de stangen zo goed als geheel door te vijlen. Je begrijpt wel, dat niemand zal vermoeden, dat een zijner medemenschen het in zijn hoofd zal krijgen in een gevangenis in te breken. Er was dan ook geen bewaking aan die zijde van het gebouw en het werkje was in een kwartier gedaan. Laat ik eerlijk zeggen, dat Henderson de man was, die het opknapte. Hij vijlde er zo woedend op los, dat ik een ogenblik vreesde, dat het gehoord zou worden. Toen kwam het moeilijkste werk. Ik moest mij als agent vermommen en in het Huis van Bewaring doordringen. En dat niet alleen, maar ik moest behoren tot de twee mannen, die gewoonlijk de beklagden naar de zaal brengen, waar de commissaris zitting houdt. Het geluk was mij echter gunstig, want toen wij ons in een portiek moesten verschuilen om een paar agenten te laten passeren, hoorden wij, dat deze mannen er over spraken, dat er een extra afdeling agenten naar de gevangenis zou worden overgebracht, natuurlijk ter jouwer ere. Toen was mijn plan gemaakt.

Wij bevonden ons toevallig in de buurt van een van je huizen, waar verschillende uniformen opgeborgen zijn en daar verkleedde ik mij in allerlei. Het was geen ogenblik te vroeg. Ik vatte post voor de grote poort voor het Huis van Bewaring, en nauwelijks was ik daar, of een aantal agenten kwam aanrukken. Ik hield mij wat achteraf en marcheerde toen doodkalm mee naar binnen en toen ik eenmaal daar was, kon het gevaar

wel als geweken worden beschouwd, want van al die agenten waren er maar heel weinig in de gevangenis bekend.

— Prachtig aangelegd. En hoe heb je het gedaan gekregen om mij naar de commissaris te brengen?

— Heel eenvoudig, door er om te vragen. Ik vertelde, dat ik nog een appeltje met je te schillen had en er graag bij wou zijn, als de commissaris je onder handen nam.

De rest was natuurlijk kinderspel. Ik heb je dadelijk met mijn voet aangestoten, en onder de bank ben ik heel voorzichtig begonnen je boeien door te vijlen. En nu ben ik toch wel heel erg blij, dat dit avontuur achter de rug is.

— Al is het dan niet bepaald volgens het oorspronkelijk plan, voegde Raffles er glimlachend aan toe.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

OP LEVEN EN DOOD

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,- VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,- of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,-, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,- of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).
NAAM :
ADRES : LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266